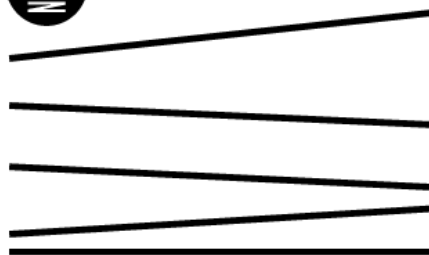

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Westergaard, Poul.

Titel | Title:

Den rette Forstaaelse : En munter Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Dansk Litterært Forlag, 1913

Fysiske størrelse | Physical extent:

126 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.- 302

Det Kgl. Bibliotek

130024830838

Poul Henningsen

Den reise

Forsættelse

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

1911

Poul Westergaard

**Den rette
Forstaaelse**

En munter Roman

1914. L452

Den rette Forstaaelse

Den 1ste Jordaelske

Poul Westergaard

Den rette Forstaaelse

En munter Roman

DANSK LITERÆRT FORLAG

ALLAN WARRERN

- KØBENHAVN 1913 -

Poul Westergaard

Den rette forstaaelse

En videnskabelig og praktisk

DANSK FÆLLESKAB FORLAG

HARALD JENSEN
KØBENHAVN

Til min Hustru

— hvis jeg nogensinde bliver gift —

1870-1871

1871-1872

1872-1873

I

1873-1874

1874-1875

1875-1876

1876-1877

1877-1878

1878-1879

1879-1880

1880-1881

1881-1882

1882-1883

1883-1884

1884-1885

Dingeling!

.....

Dingelingeling!

.....

Dingelingelingelingeling . . . ling . . . ling . . .

.....

Ja, for Helvede!

Ole Harding kom i slæbende Tøfler og stribet Pytjamas ud fra Soveværelset og tog Hørerøret:

— Hallo! . . . Ja . . . Godmorgen! Hvad Pokker er det for en Tid at ringe paa . . .? Ja, jeg ved sgu nok at Klokken er halvti, men jeg tillader mig alligevel at sove endnu.

Ole Harding satte sig tungt paa Stolen og flyttede Hørerøret over til det andet Øre:

— Du maa tale højere — der er en Lirekasse i Gaarden . . . Naa, du har modtaget mit Brev? Allright! Du kan forstaa, at jeg — naar vi to er Venner — vil have dig til at ordne Sagen. Det kan selvfølgelig godt være, at Svigerfar vil have en anden Sagfører, men jeg ønsker nu, at du skal være det . . . Aah, jeg be'r! . . . Naturligvis! Det er mig, der fordrer Separation . . . Nogen Grund? . . . Tja, er der ikke noget der hedder Uover-

ensstemmelse mellem Gemytterne? . . . Well! . . . Utroskab? . . . Nej, ikke fra hendes Side og heller ikke for mit Vedkommende . . . Hvad behager? . . . Naa, du lo kun! Ja, grin du blot! . . . Personligt ønskede jeg sgu, at jeg kunde bevise Utroskab. Jeg ser nemlig helst Skilsmisse. Det er en nem og behagelig Ordning af Spørgsmaalet — og saa er man fri for meget Vrøvl! . . . Et Brev! . . . Nej! . . . Fra Lydia! . . . Ikke Spor, kære. Lydia har aldrig skrevet til mig og selv om hun havde, vilde jeg dog ikke være gemen og rode hende ind i Sagen. Nej du, vi maa nøjes med Separation! . . . Kan det passe dig, at vi kommer op til dig en af Dagene og taler om det? . . . Paa Tirsdag — Klokken elleve — Udmærket! Jeg raader dig til at tage lempeligt paa min Kone. Hun er meget skikkelig og føjelig, men det er jo ikke nødvendigt at gøre hende hysterisk — vel? . . . Svigerfar skal du derimod være meget reserveret overfor — helst kølig. Han hører til disse Kellnertyper, som man skal imponere. Begynder han at fare op og bliver storsnudet, skal du bare gøre ham opmærksom paa, at han kun er Ridder af Dannebrog . . . Er du med? . . . Ja, saa siger vi Tirsdag! . . . Ikke Spor af Fjendtligheder mellem Bodil og mig. Vi er blevet enige og ser fornuftigt paa Sagen. Hun gjorde selvfølgelig nogle Vanskeligheder i Begyndelsen, men nu har jeg bearbejdet hende saa længe, at hun begriber det er den eneste Maade at skaffe Fred paa for os begge . . . Ja, fint Vejr! Vi faar nok Sommer nu — det er saagu ogsaa paa Tide . . . Skal I paa Landet i Aar? . . . Naa, I har lejet! . . . I Hornbæk — føj for Fanden! Men jer om det! . . .

Godnat du, jeg skal sove en Times Tid endnu. Forbandet sent — ja . . . Klokken var vist over seks. Det var Bridgen, der trak ud . . . Hos Brincker . . . Hans Kone er meget sød, men noget stille af sig og vistnok dum. Brincker bliver sgu nok snart ked af hende . . . Nej, du, det er ikke nok for et Ægteskab, at Konen er ung og ser godt ud — det har jeg maattet føle . . . Farvel du — og hils din Kone.

Ole Harding satte Hørerøret paa, aabnede saa Vinduet og smed en Krone ned til Lirekassemanden, idet han pegede betydningsfuldt paa Porten . . . Et Øjeblik efter var der stille.

Han tog en Cigaret fra en Krystalskaal paa Skrivebordet og tændte — slog saa Døren op til Anretterværelset:

— De maa høre efter Telefonen, Jomfru — og ikke lade mig staa op af Sengen . . . Naa, De var »lige nede« . . . The — stor Kop og to Rundstykker — men uden Marmelade.

Pigen kom frem i Døren:

— Fruen bad mig sige til Herren, at Fruens Far kom i Formiddag.

. . . Naa, det var jo opmuntrende! Saa kunde man altsaa igen forberede sig paa en Holmgang med Svigerfar . . . Værs'god! Hvis det kunde mere ham!

Da han kom forbi sin Kones Dør, stod han et Øjeblik og lyttede — saa bankede han haardt paa Døren:

— Hvorfor Fanden skal vi nu have ham rendende her igen? Jeg troede, han og jeg havde talt ud med hinanden.

Der kom intet Svar derinde fra.

— Hvis der bliver Skandale — saa maa *du* tage Følgerne.

Derpaa gik han ind til sig selv — slog Døren i og kravlede i Seng.

. . . For et Aar siden var cand. phil. Ole Harding, Søn af Provst Harding, Hjarle, bleven viet til Frøken Bodil Holwersen. Datter af Hoteldirektør Holwersen (med dobbelt »v«). Middag paa »Grand Hotel«, Bryllupsrejse til Spanien . . . Og nu et Aar efter skulde Parret separeres . . . Det var der ikke noget at sige til. Der var mange andre, der tog hurtigere fra hinanden. Kærligheden lader sig nu en Gang ikke svinebinde — og sine Følelser er man ikke Herre over!

Bodil Holwersen og Ole Harding havde truffet hinanden paa en Selskabsrejse til Paris. Han var straks bleven indtaget i hendes lille, fine Skikkelse og hendes blonde Racehoved og da han vidste, at Direktør Holwersen var en meget velhavende Mand, begyndte han straks en Stormkur, som i Løbet af et Par Timer satte den lille, uerfarne Bodil i en kraftig Strømveksling. Og mens Direktør Holwersen og Frue drog frem med Bae-decker i Haand, fik Ole Harding Bodil Holwersens første Kys under Luxembourghavens lysegrønne Kastanjer . . . To Maaneder efter var de gift. Men den Kamp, der i disse to Maaneder førtes mellem Direktør Holwersen paa den ene Side og Ole Harding paa den anden, kendte ingen Sidestilling. Direktøren kæmpede som en Løve for at gemme Datteren til et finere Parti, og Ole Harding gik frem med ungdommelig Styrke,

benyttede alle Kneb, skaanede sig ikke for de største Anstrengelser og mobiliserede til Slut sin Far, Provst Harding . . . Da Direktøren saa Provsten troppe op paa sit »Grand Hotel« i hvidt Halsbind, Diplomattrakke og Umbrella og med en Landsbypræsts svimlende Ordforraad, brasede hans elendige Kellnerhjerne sønder og sammen — gav han efter og lagde sin Datter i Armene paa den Mand, han af sit Hjerte foragtede og som i to Aar havde skyldt ham tredive Kroner for en Souper indtaget paa hans Hotel i Selskab med en Cirkusdame . . . Brylluppet blev bestemt og hen paa Sommeren rejste Bodil som Fru Bodil Harding til Spanien med sin Ole. Som to lykkelige unge Mennesker drog de ud — og blege og trætte vendte de tilbage, to Maaneder senere. Hun forpint, fordi hun ikke kunde faa Kærlighed nok. Han forpint, fordi han havde faaet nok.

I en elegant udstyret Lejlighed paa Vesterbrogade begyndte Ulykken.

Dagen gik med Kiv og Kævl — Graad fra den enes Side og Brutalitet fra den andens.

Og Børn kom der ikke nogen af.

Til sidst gik det op for Ole, at de ikke passede sammen, og at hun var alt for barnlig, alt for naiv og tungnem. En Fortsættelse af Samlivet vilde være en Umulighed. De maatte skilles — i det mindste separeres. Man kunde ikke i Længden være tjent med en Kone, der legede med Dukker, istedetfor at passe sine Husmoderpligter. Det kunde være meget forførende i de første Dage, men efterhaanden fik man Kvalme og blev dræbende ked af at være Opdrager for en Skolepige . . .

Man kunde dog forlange af en Kvinde paa nitten Aar, at hun regnede Ægteskabet for lidt mere end et barnligt »komme Fremmede«.

Hvad havde det nyttet, at han havde snakket alvorligt med hende og formanet hende. Hun havde blot sidet og set paa ham med sine store, blaa Øjne og var saa midt under Foredraget kravlet op paa hans Skød, kysset og kvalt ham og lovet, at hun skulde være saa god, saa god osv. osv. Var det et Samliv for et normalt Mandfolk paa syvogtyve Aar, der havde levet Livet og nu kun søgte Ægteskabet for at faa Fred og sine Nerver i Orden?

Det var jo aldeles sindssvagt!

Og da hun tilsidst heller ikke mere lod sig paavirke af Formaningstaler, men skreg op hvergang han bebrejdede hende noget — ja, da hun en Dag endogsaa havde krasset ham i Ansigtet, fordi han vilde forbyde hende at tage et tyndt Silkeliv paa — saa tabte han endelig Taalmodigheden, forelagde hende kynisk og koldt, at han ikke kunde leve sammen med hende mere. Han havde elsket hende — elsket hende vanvittigt — men hun havde selv ødelagt hans Kærlighed ved sin komplette Mangel paa Forstaaelse og Begreb om Livet.

Mærkeligt nok foer hun ikke op, men tog det hele meget roligt . . . Naar han mente det, saa . . . Og hvis det betød Lykken for ham, da . . . Hun vilde ikke staa ham i Vejen! Han takkede hende, og saa talte de ikke mere om det.

Men da han om Aftenen beordrede sin Seng flyttet ud af Soveværelset, blev hun aldeles vild. Nej, det

maatte han ikke gøre — det kunde han ikke nænne . . . Og i Pigens Nærværelse faldt hun paa Knæ, omklamrede, bad og tryglede . . . saa besvimelede hun — der blev sendt Bud efter Læge, og hun blev lagt i Seng.

Samme Aften skrev Ole til Svigerfaderen og forelagde ham Sagen.

Næste Morgen mødte Hoteldirektøren. Hans Whiskers strittede af Harme. I en stiv Klokke-tid bruste den lille Mand op og ned ad Gulvet, mens Ole sad rolig og overlegen i sin Skrivebordsstol.

Det var dog gement! Men Hoteldirektør Holwersen havde ventet det — selvfølgelig havde han ventet det . . . Med Hænder og Fødder havde baade han og hans Kone sat sig mod Partiet. Det var ikke for ingenting, at hans stakkels Kone nu gik rundt med en Svulst i Maven . . . En stor Sorg havde det været for dem begge . . . Bodil var et Barn, var bleven blændet og havde troet at Lykken laa i et Øjeblik's Forelskelse . . . Og da hun ikke havde villet føje sine Forældre, hvormeget de end havde bøn-faldet hende, saa havde de jo ikke haft andet at gøre. Det var nu en Gang Forældres Pligt at rette sig efter deres Børn . . . Men (hen imod Ole, saa Spyttet strintede ham ind i Ansigtet). Men tænkte Hr. Harding paa, at hans Opførsel overfor Bodil var en Forbrydelse, en Forbrydelse, der burde straffes efter den strengeste Lov . . . At narre en lille, uskyldig Pige til sig, og naar man havde moret sig længe nok med hende, smide hende paa Porten — det var selvfølgelig moderne og overlegent — og Kultur . . . Men fortjente hun det? fortjente hendes Forældre det? . . . Havde de ikke kommet ham

i Møde? Det havde været haardt nok at skulle være venlig mod en Mand, som baade han og hans Kone foragtede. Men de *havde* været venlige — de havde glemmt alt Nag og Bitterhed, for deres Datters Skyld . . . Havde Ole ikke faaet hvad han ønskede: et smukt og kostbart Hjem, en anselig Medgift — og havde han ikke yderligere kunnet faa lige saa mange Penge, han vilde? Havde der nogensinde været saa meget som et Afslag, eller en Smule Uvilje? . . . Naar et (med Kæmpeironi) voksent Mandfolk ikke kunde forsørge sin egen Kone, saa var det selvfølgelig Svigerfaderens Pligt at gøre det. Og han havde gjort det med Glæde. Bodil skulde ikke lide Nød fordi hun havde faaet en Mand, der ikke gad bestille noget og som nu paa femte Aar sad og fjottede med en statsvidenskabelig Eksamen . . . Men nu kunde han sejle sin egen Sø, kunde Hr. Harding, Hoteldirektør Holwersens Datter skulde ikke helt ødelægges. Og var der kommen en Plet paa hendes Ære, saa skulde han, hendes Far (kraftig Banken paa Skjortebrystet) gøre alt for at slette den ud . . . Ikke Tale om venskabelig Gaaen fra hinanden — Nej, *Skilsmisse*, med Sagfører, Overpræsident og det hele!

Ja, *Skilsmisse* kunde der altsaa ikke blive noget af, havde Ole bemærket. Dertil forlangtes for det første Beviser for Utroskab fra en af Parterne.

Direktøren havde pustet haanligt: Ole vilde altsaa bilde ham ind, at han havde været Bodil tro!

Beviser, kære Svigerfar! Ole saa ogsaa helst *Skilsmisse*, men det var saa forbandet vanskeligt at opnaa. Der skulde enten være kompromitterende Breve eller

Dokumentation for Tilstedeværelsen af Utroskab. Og naar der ingen Breve var, var det sidste umuligt.

Aah, saa vanskeligt kunde det vel ikke være! Ole maatte vel nok kende en eller anden *Dame*, som gerne vilde tjene Hundrede Kroner paa den Maade.

Men da havde Ole rejst sig, stillet sig i Napoleonsstilling foran sit Skrivebord: Den Art Kellnergemenheder ønskede *han* ikke at gaa med til. Der var noget, der hed Ære, et Ord, som Hoteldirektør Holwersen rimeligvis kun kendte af Navn, men som han, cand. phil. Ole Harding, aldrig gik udenom . . . Og hermed var al Samtale afbrudt. Hvis Direktøren herefter ønskede nærmere Oplysninger kunde han henvende sig til den Sagfører, som fik Sagen overgivet. Farvel! . . . En Haandbevægelse mod Døren og Hoteldirektør Holwersen blev vist ud af den Lejlighed, hvis hele Møblement han havde bekostet.

.
Ole strakte sig i Sengen og lagde Hænderne bag om Nakken!

Men nu skulde det hele være forbi. Blot den sidste Tørn i Dag med Svigerfaderen, og saa var Ole igen sin egen Herre — kun Ole Harding, der ikke behøvede at tænke paa andet end sit eget Velbefindende og som kunde gøre hvad Fanden han vilde, uden at tage Hensyn til en uforstaaende Kone og en konservativ Svigerfar. Den gamle Ole Harding skulde igen vise sig for Folket, indtage den glade, letsindige Tivoliby og med en Howel som Scepter og en Panama som Krone bestige Tronen som Kong Kafé, Hersker over et Rige, der gik

fra d'Angleterres stribede Solsejl til Jostys antikverede Idyl. Han vilde faa Friheden i den skønneste Tid, hvor København var jublende glad og hvor Kvinden var smukkeste. . . De gamle Venner, som han paa Grund af sit Ægteskab havde forsømt, vilde flokkes om ham igen, hyde ham velkommen og løfte Lykønskningsglas-set.

Som den fortabte Søn vilde han vende tilbage til Far Letsindigheds gyldne Hus . . .

Det vilde jo nok knibe med Pengene, navnlig nu da han var bleven saa godt vant og ikke i lange Tider havde kendt til Pengesorger, men det *skulde* gaa . . . Bare et lille Laan et eller andet Sted, ikke mere end en fire—fem Hundrede Kroner, saa at han kunde klare de to første Maaneder, og saa . . . Blot leve som i gamle Dage, kun tænke et lille Stykke ind i Fremtiden og lade Tilfældet raade for Resten . . . Det skulde blive *Liv* at tage Kampen op igen — og du almægtige Gud, hvor han havde meget letsindigt tilgode!

. . . Men hvorfor kom den The nu ikke! Han strakte Haanden bagud efter Knappen og ringede.

Et Øjeblik efter blev Døren aabnet og hans Kone kom ind med Theen . . . Hun generede sig sgu ikke! Ikke Spor beklemmt — næsten smilende . . .

Fru Bodil stillede Bakken fra sig paa Natbordet og satte sig paa Sengekanten:

— Hvorfor skulde der blive Skandale? spurgte hun paa sin rolige Maade, idet hun saa paa ham. — Vi to er jo enige. Far kommer kun herop i Dag for at ordne det Endelige og han har lovet at være rolig.

— Jo Tak — jeg kender din Fars Ro!

Hun sad lidt — saa lænede hun sig ind over Tæppet, saa hun kom til at hvile paa hans Bryst:

— Hvorfor er du vred paa mig, Ole? . . . Det er jo dig, der vil *det* . . .

— Ja . . .

— Og jeg har jo føjet dig . . .

— Endelig — ja!

— Var det saa underligt, at jeg stred imod . . .?

— Vil du ikke placere dig paa en anden Maade. Du tynger paa mit Bryst.

Hun skubbede sig lidt til Siden:

— Har du set min nye Kimono? kom det lidt efter. — Er den ikke pæn?

Hun trak op i det brede, blaa Ærme, saa Armen kom til Syne, — hvid og rund . . . saa saa' hun hen paa ham, hvad Indtryk det gjorde . . . Han havde lukket Øjnene:

— Vil du sove?

— Nej, jeg vil ha' min The, sagde han og rakte Haanden ud efter Bakken.

Hun sprang straks op:

— Nu skal jeg hjælpe dig . . .

Og inden han kunde forhindre det, havde hun skaa-ret Rundstykkerne over og begyndt at smøre Smør paa.

Han saa undersøgende op paa hende:

— Pønser du paa noget — jeg synes du er saa venlig.

Hun rystede paa Hovedet.

— Du kender mig saa daarligt, Ole . . .

— Ja, saa forfærdelig daarligt . . . Kun et Stykke Sukker!

— Hvorfor vil du ingen Marmelade ha'!

— For Whiskyens Skyld.

Hun stillede Bakken foran ham og satte sig paa Sengekanten:

— Du kom forfærdelig sent hjem i Nat, Ole.

— Ja—h!

— Var der morsomt henne hos Brinckens?

— Nej.

— Ole . . .

Stemmen blev svag:

— Du sagde da ikke noget om at vi skal — skilles?

— Separeres hedder det.

— Ja, separeres . . . Det sagde du da ikke.

— Hvorfor spørger du dog om det?

— Fordi jeg synes det er saa . . . flovt . . .

— Engang skal jo Folk havde det at vide.

— Ja . . . naturligvis . . . Men, Ole . . . hvis det nu ikke blev til noget?

— *Hvad for noget?* Han spærrede Øjnene op: Er du da aldeles gal?

— Hvis vi nu, kom det usikkert, idet hun tegnede med en Finger paa Tæppet: — Hvis vi nu begge indsaa, at det var dumt at gaa fra hinanden — og hvis vi nu kunde finde paa en Ordning, som vi begge kunde have Fordel af — og alligevel blive sammen, saa . . .

Hun saa op paa ham:

— Jeg vil saa nødigt hjem til Far og Mor igen . . .

— Du almægtige Gud! Skal vi nu til at begynde forfra igen. Nu har jeg i en Maaned prøvet paa at forklare dig, at der ikke findes anden Udvej. Vi *maa* gaa hver

til sit, og dermed Basta! Forresten har jeg for et Øjeblik siden talt med Foss-Larsen i Telefonen . . . Vi skal begge to derop paa Tirsdag . . .

— Til Foss-Larsen!

— Ja, han skal ordne Separationen.

— Skal jeg ogsaa med! . . . Aah, Ole, kan jeg ikke blive fri for det?

— Nej, det er nødvendigt!

— Jamen, du kan jo tale med ham!

— Sludder! Det skal gaa meget formelt til. Rimeligvis vil han spørge dig ud om forskellige Ting — om jeg har mishandlet dig, eller været dig utro . . .

— Har du det, Ole?

— Hvad for noget?

— Været mig utro?

— Lad mig være fri for dit Vrøvl, sagde han og stillede Bakken bort: Jeg vil sove.

— Nej, vedblev hun og ruskede i ham: Du skal svare mig paa det. Jeg vil vide det . . . For har du det, saa vil jeg ikke separeres fra dig.

— Du hellige Sebastian! Sikken Forvirring i Begreberne!

Hun rejste sig med et Sæt og strøg Haaret tilbage:

— Hvis du har været mig utro, har du gjort det paa Trods . . . fordi det har været saadan imellem os i den senere Tid . . . Og saa kan jeg ikke gaa fra dig — kan ikke . . . Jeg har aldrig nægtet dig noget . . . og jeg ved, at du har elsket mig . . . og du har sagt, at jeg var den dejligste paa hele Jorden . . . Jeg kan ikke tænke den

Tanke, at du skulde holde af en anden paa samme Maade, som du har holdt af mig.

Taarerne kom hende i Øjnene og hun ledte efter Lommetørklædet:

— Jeg døde . . . døde af Sorg!

Saa smed hun sig pludselig ned over Sengen og slog Armene om hans Hals:

— Ole, lad mig blive hos dig, hører du. Lad os prøve endnu en Gang . . . Aah, hvad. Ole! Jeg skal være saa god og føjelig, bare du er lidt venlig imod mig!

— Vil du nu holde op!

— Vi kan faa det saa dejligt sammen . . . Nu har vi været saa kølige imod hinanden længe . . . Det er noget vi to slet ikke kan taale . . . Du er kommen til at se saa bleg og nervøs ud . . . og jeg . . . se bare her paa min Hals, den er bleven saa mager . . . Lad os være gode Venner igen, Ole . . . Nu gaar vi ogsaa en lys Tid imøde, det bliver Sommer, og vi kan gaa i Tivoli om Aftenen ligesom i Fjor . . . Du kan heller ikke undvære mig. Nej, du kan ikke! Du har jo ingenting at leve af, hvis Far ikke hjælper dig . . . Hvad vil du gøre?

— Du burde forskaane mig for Mindet om 'det, der har været mig det pinligste af alt.

— Far gav af et glad Hjerte — det gjorde han, Ole! For ham betød det jo ikke noget. Og det skulde jo ogsaa kun være for en Tid, saa saare du har faaet din Eksamen og kommer ind i en Stilling behøver vi det jo ikke mere . . .

— Nu vil jeg sove!

Hun lagde sit Hoved ned mod hans Skulder og gemte Hænderne under Tæppet:

— Du elsker mig jo alligevel, Ole . . . Jeg har saa ofte kunnet se det paa dig, og hørt det paa din Stemme. Det er blot alt det modbydelige, der har været imellem os, der har ødelagt din og min Kærlighed . . . Jeg ved godt, at jeg har været styg en Gang imellem — og der var ogsaa et Øjeblik, hvor jeg troede, det var bedst vi skiltes . . . men saa i Gaar, da dit nye Sommertøj kom fra Skræderen og du tog det paa — og jeg saa, hvor det klædte dig, hvor mandig du var og hvor smuk du var, saa Ole . . . ja, saa kunde jeg ikke tænke mig at vi skulde skilles . . . og saa . . . Kys mig, Ole — kys mig paa Halsen, som i gamle Dage, da jeg var din egen lille, dejlige Kone . . .

— Tag Hænderne til dig!

— Aah, Ole . . .

— Nej, siger jeg! Nej og nej og nej — har du saa forstaaet. Det er dog latterligt, at vi stadigvæk skal skændes . . . Nu vil jeg have Fred.

Hun rejste sig — sad et Øjeblik paa Sengekanten med det lokkede Hoved bøjet — saa gik hun hen mod Døren:

— Nu ved jeg det — ved det ganske bestemt: Du elsker mig ikke mere!

— Er min Datter hjemme?

— Ja . . . Vil Direktøren ikke have Overtøjet af?

— Nej, Tak!

Direktør Holwersen traadte ind i Stuen og satte sig paa en af sine egne Stole.

— Nu skal jeg kalde paa Fruen, sagde Pigen, idet hun gik ud.

Hr. Holwersen trak ned i sine Whiskers, knipsede et Par Støvgran af sin Frakke og satte sig i Stilling.

Idag maatte det lykkes for ham. Den Laban skulde ikke faa Overtaget — koste hvad det saa vilde koste. Bare rolig og ikke nervøs — men afmaalt og overlegen. Paa den Maade kom man langt og vilde hele Tiden have Retten paa sin Side. Sidste Gang var hans sædvanlige Hidsighed løbet af med ham — alene af den Grund havde han tabt Slaget. Men i Dag mødte han forberedt — hvert Ord var forinden nøje overvejet. Det skulde blive Svigersønnen yderst vanskeligt at komme ham til Livs og rokke ham saa meget som et Fodsbred . . . Direktøren havde taget sit Parti: Datteren skulde vende tilbage til Hjemmet endnu i Dag . . . Hun havde længe nok været hos den Tølper . . .

Direktøren havde sat sig ud over Skandalen og Sladdereren, nu skulde der handles. Det nyttede ikke, som

hans stakkels Kone gjorde, at sidde derhjemme og græde . . . Sjøvere kunde man nu en Gang ikke gardere sig imod, og det vilde Folk sikkert ogsaa kunne indse. Alle vidste, at Ole Harding var en karakterløs Person, der kun pønsede paa at leve paa andres Pung — Direktøren vilde altid bevare Retten paa sin Side og vilde vedblive at staa lige smukt i den nationale Bevidsthed, selv om hans Datter havde begaaet en Ungdomsletsindighed og giftet sig med en Mand, som alle havde advaret hende imod . . . Men det, der krepere ham allermost var de Summer, der var smidt i Rendestenen til Fordel for Hr. Svigersønnen. Mens Direktøren sad her og saa ud over den elegante Stue, var det som om Prisen endnu sad hæftet paa hvert enkelt Stykke Møbel — og for hver Genstand han tog i Øjesyn, ramtes han af et Stik i Hjertet. Derhenne stod Flygelet — smaa 1200 Kroner! Hverken Bodil eller Ole kunde spille, men selvfølgelig, Flygel skulde de have, det hørte til! Og Sofaen der — Empire med Silkebetræk . . . Direktøren var ovenikøbet bleven snydt med den og havde maattet betale den dobbelt saa dyrt . . . og der og der og der . . . hver lille ubetydelig Genstand havde han bekostet — alene denne Stue her stod ham i en 3—4000 Kroner. Gudværelovet at der var Ægtepagt, saa kunde man da redde det meste af det. Noget kunde sælges og Resten kunde bruges til Montering af Hotellet — men var det en Maade at bruge sine Penge paa for en stræbsom Mand, som havde slidt og slæbt sig til den lille Formue, hans Kone og han skulde nyde godt af i deres Alderdom . . . Raat og gement var han bleven taget ved Næ-

sen af denne sleske, uægte Fyr. Men nu skulde det være Slut. Hans eneste Datter skulde ikke svines yderligere til i Samlivet med en Mand, der kun vilde hendes Ødelæggelse.

Døren blev aabnet og Bodil traadte ind, hele hendes lille Person var præget af Højtidelighed . . .

— Goddag, Far!

Direktøren rejste sig hurtigt — gik hen til Datteren, tog hende med begge Hænder om Hovedet og kyssede hende overstrømmende varmt paa Panden.

— Du vil nok vente et Øjeblik, Far. Vi sidder lige ved Frokosten.

— Vi?

— Ja . . .

Hun turde ikke se op:

— Ole og jeg . . .

— Spiser I Frokost? maalte han hende med Hænderne i Siden.

— Vi skal da ha' Mad, Far!

— Sammen?

— Ja, er der da noget ondt i det? Selv om Ole og jeg skal skilles, saa behøver vi da ikke at undgaa hinanden, i det mindste saa længe vi er sammen.

— Naa, det behøver I ikke — nej — selvfølgelig . . . !
I er maaske ogsaa sammen om Natten?

— Men Far dog!

— Ja, man kan sgu vente det værste! Men gaa du blot ind og spis videre. Giv dig kun rigtig god Tid . . . Din Far kan saamænd godt vente — udmærket godt!

Bodil lagde lempeligt sin Haand paa Faderens Arm:

— Du har jo lovet ikke at blive hidsig.

— Hidsig! Ikke Spor af hidsig! Jeg skal være saa rolig som du nogensinde har set mig . . . Forresten er jeg kun kommen herhen for at hente dig hjem.

Hun saa forfærdet paa ham:

— Skal jeg tage med dig?

— Ja, selvfølgelig! Du kan pakke det nødvendigeste Tøj. Resten kan du jo hente senere.

— Nu, i Dag?

— Paa Timen — ja! Hvert Minut du bliver længere hos den Mand, er kun til Ulykke for dig.

— Nej Far, det kan jeg ikke . . . Det maa du ikke bede mig om . . . ikke i Dag . . . !

— Er du da aldeles spiltosset!

— Nej . . .

Taarerne var atter ved at bryde frem og hun knugede Lommetørklædet i Hænderne:

— Det er aldeles umuligt! Jeg er slet ikke forberedt . . . Og vi har ogsaa . . . vi har ogsaa Storvask i denne Uge . . .

— *Storvask!* eksploderede Faderen.

— Ja, Vaskekonen skal lægge Tøj i Blød i Dag . . .

Direktøren begyndte at fare op og ned ad Gulvet:

— Storvask, gentog han: Tøj i Blød . . . ! Vaskekonen! . . . Jamen, er du da fuldstændig bleven ødelagt af den Knægt? Begriber du da ingenting, Pigebarn? Hidsig! — Jeg er sgu ikke hidsig . . . men naar du kommer med saa himmelraabende Bemærkninger, maa du . . .

Han standsede brat i Farten og blev staaende og hev efter Vejret.

Ole var traadt ind.

Direktør Holwersen maalte ham i et Sekund med Hovedet fremstrakt og Armene bagud . . . Han minde om en Bokser parat til at fare løs. . .

Ole var komplet rolig og der spillede et næsten umærkeligt Smil om hans Mund.

— Vil Svigerfar ikke tage Plads, slog han ud med Haanden.

— Maa jeg bede Dem forskaane mig for den Titel.

— Undskyld, men det var Vanen . . . Vil Direktøren ikke tage Plads.

Man satte sig — der var Pause et Øjeblik.

Bodil havde uvilkaarligt trukket sig tilbage i en Krog, hvorfra hun stod og saa paa de to med store, forskræmte Øjne . . . Hun ventede det værste!

Direktøren rømmede sig:

— Jeg haaber, at vi ganske kort ordner hvad der skal ordnes.

— Det haaber jeg ogsaa . . .

— Det vil ikke alene være pinligt, men ogsaa unyttigt at trække vor Samtale i Langdrag . . .

— Absolut! . . . Bodil og jeg er altsaa blevet enige. En Fortsættelse af Ægteskabet vil være meningsløst og ingen af os kan være tjent med det . . . Heller ikke De! Jeg har i Dag talt med min Sagfører og overgivet ham Ordningen af Separationen . . . Tilladelse af Overpræsident og den Præst, der har viet os, vil sikkert glide af sig selv . . . Der vil ganske vist gaa nogen Tid . . .

— Bodil tager med mig hjem i Dag.

— Som De vill!

— Jamen, Ole . . .

Bodil var kommen frem fra sin Krog og saa bønfallende paa ham.

— Ti stille! affærdigede Direktøren.

Ole rejste sig:

— Maa jeg bede Dem tale høfligt til Bodil, saa længe hun endnu er min Kone . . . Den kommanderende Maa-de, De optræder paa, generer mig . . . Nej, bliv endelig siddende . . . Diskussion er udelukket — og heller ikke Tid til . . . Jeg trækker mig altsaa tilbage, overgiver Bodil alt, undtagen de faa Ejendele jeg selv bragte ind i mit Ægteskab. I Husholdningskassen findes en fire—fem Hundrede Kroner, som jeg heller ingen Krav har paa . . . Alt i dette Hus tilhører jo Dem, Direktør Holwersen, og De kan gøre med det hvad De vil . . . Samtidig maa jeg maaske en Gang for alle slaa fast, at jeg ikke, som De sikkert tror, har været Dem taknemmelig fordi De saa rundhaandet har understøttet Bodils og mit Ægteskab. Jeg var, dengang jeg blev gift med Bodil, desværre saaledes stillet, at jeg intet kunde byde hende. Det forklarede jeg Dem forresten ogsaa aabent og ærligt . . . Men havde jeg anet, at de Pengesummer, De Tid efter anden tildelte os, lugtede saa kraftigt af *Almisse*, som de gjorde, saa havde jeg, skønt jeg dengang holdt meget af Bodil, trukket mig tilbage, mens der endnu var Tid . . . Deres Velgørenhed er maaske Grunden til, at Bodil og jeg nu bliver nødt til at forlade hinanden.

— Det er altsaa Takken! fnyste Direktøren.

— Det er Takken — ja! Anden Tak har jeg desværre

ikke . . . Kun vil jeg tilføje, at hvis jeg engang bliver saaledes stillet, at jeg kan tilbagebetale Dem det Beløb, som jeg skylder Dem, saa . . .

— Naar De har faaet Deres Eksamen og kommer ind i en Stilling . . . ?

— De behøver ikke at understrege Ironien i Deres Ord. Jeg forstaar udmærket godt, hvad De mener. De tillod kun mit Giftermaal med Bodil, for at jeg kunde faa Ro til at fuldføre mine Studier . . . Denne Ro udeblev imidlertid . . .

— Det er maaske Bodils Skyld?

— Far!

— Det er maaske Bodils Skyld? gentog Direktøren med hævet Stemme.

— Ikke alene Bodils Skyld! . . . Havde vi haft den rette Forstaaelse af vort Ægteskab og fulgt dets Love, saa havde jeg sikkert i Løbet af et Aar kunnet gaa op til den Eksamen.

— Den rette Forstaaelse! haanlo Direktøren.

— Ja, det De og Deres og alle de fra 64 kalder den rette Forstaaelse. Det er ikke nok for at gøre to Mennesker lykkelige at give dem et smukt Hjem og et sorgfrit Udkomme — der hører mere til, Direktør Holwersen. Misforstaa mig ikke: jeg bebrejder Dem ikke noget — ikke engang det, at De ikke kan forstaa, hvorfor Bodil og jeg gaar fra hinanden. Menneskets Følelser har forandret sig i Aarenes Løb, før var de bundne af Tradition og taabelige Ceremonier — nu har de revet sig løs. Meget skal trampes ned, meget skal ødelægges — før Menneskene nu opnaar det, der kaldes Lykke.

— Store Ord og fedt Flæsk.

— Som sagt, jeg forlanger ikke, at De skal forstaa mig. Det kan ogsaa være lige meget. Jeg har bedt Bodil om Tilgivelse for, at jeg blev blændet af min egen Forælskelse og den Gang ikke regnede med det store Uhyre, der hedder Fremtiden — og Bodil har bedt mig om Tilgivelse for, at hun i sit Ægteskab ikke altid har været som hun burde . . . Vi har intet at lade hinanden høre.

Direktøren rejste sig og knappede sin Frakke:

— Tak, De behøver ikke at fortsætte. Min Mening om Dem kan ikke forandres. De har handlet gement og hensynsløst overfor Bodil og hendes Forældre. Jeg kender ingen Undskyldning. Og hvis De tror, at De kan imponere mig med Deres tomme Talemaader, tager De Fejl. De vil ikke alene i min Bevidsthed, men i alle rettænkende og fornuftige Menneskers Bevidsthed staa som en Forbryder. Færdig! . . . Bodil, vil du saa gøre dig klar.

Ole bed sig i Læben — han kunde i Øjeblikket ikke finde Ord.

Direktør Holwersen havde sejret — endelig.

Men Bodil var ganske fortvivlet . . . Hendes Øjne søgte hid og did for at finde Hjælp . . . saa løb hun hen mod Ole.

— Vil du virkelig have, at jeg skal tage med Far?

Ole blev staaende tavs et Øjeblik — saa smilte han pludselig. Denne Hotelkarl skulde dog ikke gaa med saa letkøbt en Sejrr:

— Det gør mig ondt, Direktør Holwersen, men De kan alligevel ikke faa Bodil med Dem i Dag.

— Hvad vil det sigel!

— Ikke før i Morgen Formiddag . . . Jeg synes nemlig, at Bodil og jeg — husk paa, vi har dog været gift et Aar — paa en eller anden Maade bør festligholde den sidste Dag af vort Samliv . . . for Eksempel ved en eller anden Udflugt . . . og da Vejret er godt . . .

— *Festligholde . . .!*

Direktøren var lige ved at gaa bag over af Forfærdelse . . . Nej, nu gik det Pinedød for vidt!

— Ja, fortsatte Ole, stadig lige rolig . . . Selvfølgelig kun hvis Bodil har Lyst . . .

Direktøren greb Datteren i Armen:

— Nu er det vel forhaabentlig gaaet op for dig, hvad den Person indeholder? Har du endnu en Smule Æresfølelse tilbage, saa pakker du sporenstregs dit Tøj og gaar med mig! . . . Gøre Grin med dig, skal han dog ikke!

Bodil gjorde sig lempelig fri for Faderen . . . Hun saa nu kun Ole . . .

— Nej . . . Ole havde Ret . . . De burde — festligholde den sidste Dag.

Men nu var Direktør Holwersen paa Toppunktet af Raseri — han saa sin egen Hjælpeløshed og blev aldeles vild:

— Jasaa! . . . Du nægter at gaa med din Far . . . Du vil endnu en Gang føje den Mand, der kun har svinet dig til og gjort dig til en æreløs Person . . . Værsaagod! Gør som du vil . . . Men det vil jeg sige dig: er du ikke hjemme paa Hotellet i Morgen Formiddag Klokken tolv, saa kommer jeg herop igen . . . og om jeg saa skal

slæbe dig bort — ud af den Mands Klør *skal* du! . . .
Og hvad *Dem* angaar, saa vil jeg saa inderlig bede til,
at De engang maa blive knækket saa haardt, at De kan
faa den Straf, De saa ærlig har fortjent . . . Min For-
bandelse har De!

Og derpaa greb Hoteldirektøren sin Hat og foer ud
af Døren.

Næppe var han ude, før Bodil sprang om Halsen
paa Ole:

— Ole . . .!

Hun næsten skreg det:

— Er det sandt?

— Paa en Betingelse: at det *er* sidste Dag!

Ole fortrød straks og indsaa, at han havde begaaet en Dumhed. Han var kun kommet paa Ideen med Udflugten, for i et Øjeblik at trodse Svigerfaderen . . . Nu sad han i det og Ideen maatte realiseres.

Der skulde tages i Skoven. Disse to Mennesker, der intet havde at gøre med hinanden mere, skulde være sammen en hel Dag, være glade og højtideligholde den sidste Dag af deres uheldige Samliv . . . Det kunde være meget vittigt, meget originalt, men det morede ham egentlig ikke.

Han havde tænkt paa allerede i Dag at begynde sin Ungkarletilværelse med et Besøg paa sin gode Ven Jonas Ulrichs Lystkutter og faa sig en rigtig Baljetur op langs Kysten med et Par tilfældige Pigebørn i Lasten.

Nu blev der ikke noget af det!

Han havde rakt Bodil en Lillefinger og hun havde som sædvanlig taget hele Haanden.

Naa — han kunde jo taale sig gennem Dagen idag — i Morgen var han jo fri . . . Og forresten hvorfor saa ikke være venlig stemt og give Bodil en sidste Glæde — hvis det var en Glæde for hende?

. . . Det *var* en Glæde! Straks da Bodil var kommen ind i sit Sovekammer og laaset Døren, havde hun smidt

sig paa Sengen og grædt af Lykke. . . Denne Tanke med Udflugten var, efter mange Maaneders isnende Kulde, det første Tilløb til Venlighed fra Oles Side . . . Og bagefter havde hun grædt af Sorg . . . fordi det var sidste Dag, og at hun i Morgen skulde bort fra den Mand hun elskede, for aldrig at være sammen med ham mere.

Sorgens Graad varede længst — men da hun endelig havde opnaaet at faa sine Øjne gnedet røde, faaet suk-ket og snøftet færdig, var hun begyndt at klæde sig paa.

Og mens hun stod foran Spejlet og satte sit Haar, skete der pludselig en Forandring med hende. En Blanding af Mod og Trods brød frem i hende. Den Tanke, at hun en hel Dag skulde være sammen med Ole, borte fra den larmende By — kun de to — troldtog hende, hidsede hende op og spændte hendes Nerver, saa hun kom i vild Ekstase.

Og for første Gang følte Bodil, at hun var Kvinde, Kvinden der *vilde* sejre!

Ole havde uden at han selv vidste det, givet hende en sidste Chance med denne Udflugt — en Chance der *maatte* benyttes . . . Om hun nu kunde vinde ham tilbage idag, tvinge ham til at elske sig igen, som han forhen havde elsket hende — spænde ham ind i et Næt, saa han blev hjælpeløs og saa *hun* fik Magten . . .? Kunde hun gøre det? Var hun stærk nok til det? . . . Hun vilde prøve — vilde forsøge en sidste fortvivlet Kamp for sin Kærlighed, enten sejre eller . . .

Nej, nej . . . *sejre!*

Det kunde umuligt være sandt, at man blot ved et Ord kunde slette alt ud, tvinge sig til at glemme hvert

helligt Løfte, hvert Minde om Lykke og Beruselse, — glemme og trampe ned, fordi Ondskab og Modbydelighed var kommen ind i et Forhold. Havde de tindrende Foraarsdage i Paris, hvor hun for første Gang begreb *det* at elske og elskes, kun været Løgn? Havde Forlovelsестiden i København med al dens forførende Hemmelighedsfuldhed, og hvor hun for hver Dag der gik, havde set Ole blive mere og mere mandig, mere og mere maalebevidst, kun været Bedrag? . . . Og havde Hvedebrødsdagens hede Timer, hvor han havde knælet for hende og kaldt hende sit hvide Alter, hvor han, den fordums gudløse nu blev omvendt og søgte Tilgivelse for alle sine Synder — var det da ikke andet end tomme Ord?

Han havde elsket hende, det vidste hun! Hun havde følt det i hans Kys . . . i hans Favntag . . . hun havde haft ham helt, hver Tanke, hver Fiber i ham . . . Var der da intet tilbage? Slumrede der ikke bag hans Kulde og Haan blot en lille Smule af den fordums hede Forelskelse . . . ?

Men hvis det var dræbt, hvis det var dødt, saa havde hun alene Skylden. Det vidste hun nu . . .

Aah, saa dumt, saa forfærdeligt dumt havde hun baaret sig ad! Hun skulde have bøjet sig for ham, i Stedet for at trodse. Hun skulde have været rolig og tryk, i Stedet for at plage ham med sin evindelige Skinsyge . . . Hun alene havde Skylden, fordi hun havde været en dum, uerfaren lille Pige, der ikke kendte Spor til Livet og som ikke havde ejet andet end sin Kærlighed.

Men der var Tid endnu. Hun kunde maaske endnu vinde sin Lykke, sin Ære, sit Liv . . . den sidste Dag . . .

Hun slængte den Fløjlsdragt bort, som hun havde tænkt at tage paa, tog en let, lys Kjole ud fra Skabet, netop den Kjole, som Ole engang havde syntes klædte hende saa godt . . . Og gjorde sig dejlig . . .

En Time efter sad de i Bilen og kørte ud ad Strandvejen.

Det første Stykke Vej forholdt de sig begge tavse — men saa stak Ole pludselig sin Arm ind under hendes:

— Naa, lille Fru Harding, lad os saa i Guds Navn være gode Venner!

Den ækle drævende Maade, han sagde det paa, satte hende straks i daarligt Humør — men hun tvang sig til at smile . . . for hun vilde jo ikke vakle — og kom først Taarerne frem, vilde hun være redningsløst fortabt.

De kørte og kørte . . . langt ud gennem Landet paa Steder, hvor hun aldrig havde været før — saa raslede Bilen i en skarp Kurve ind paa en Skovvej, saa smal, at Grenene slog i Ansigtet som Piskeslag . . .

Hvor Skovvejen brød af og aabnede for en stor, sollys Plads, laa en hvid Krobygning med et ottetakket Gevir over Døren.

Ole lod Bilen holde og betalte Chaufføren . . .

Her skulde spises Frokost. Bordet blev dækket ude i Haven under de gamle Træer. En rigtig Krofrokost blev det, med skinnende hvid Dug, frisk Landbrød, Æg og Skinke, stærkt, mørkt Øl og rød Perikum i en drejet Karaffel. Kromadammen straaede af Venlighed og smilte fornøjet . . . Hun kunde jo saa godt se, at det var et ungt, forelsket Par, der var flygtet bort fra Byens

mange Øjne og taget herud i Ensomheden med deres Kærlighed.

Men det unge, forelskede Par var saare tavst. Bodil kunde næsten intet spise for Spænding — og Ole sad fuldstændig optaget af at traktere en sort Hankat med Kotelet og Skinke.

Da de havde spist løftede Ole sit Glas mod hende:

— Skaal, Bodil! sagde han paa sin tørre, overlegne Maade: — Lad os forsøge at more os, nu da vi endelig er kommet herud . . . Naar vi har kedet os længe nok, kan vi jo tage ind til Klampenborg og se paa Livet.

Bodil blev urolig og hun følte straks Modet svigte . . . Kom de først derind, hvor hele Københavnerlivet pulserede, vilde han glide ud af Hænderne paa hende, som han saa ofte forhen var gledet fra hende, naar de sad paa Kafé og han pludselig fik Øje paa en eller anden Kvinde . . . Men hvorledes skulde hun holde ham tilbage herude! Han brød sig jo ikke, som det Bymenneske han var, om Naturen — og om en Times Tid vilde han begynde at kede sig, blive gnaven og utilnærmelig.

Havde han blot haft et venligt Ord til hende — ja, bare et Smil, der kunde give hende Mod. Men nej — han var kun optaget af om Koteletten smagte den sorte Kat — og talte han endelig til hende, var det kun haanende Bemærkninger, der tydeligt viste hende, paa hvilken Plads hun stod . . .

Det Mod, den brændende Trods, der havde sydet i hende, inden hun tog hjemmefra og som havde faaet hendes Hjerne til at tumle med dristige Planer, svandt mere og mere ind — og blev tilsidst til intet . . . Ak!

Hvad hjalp det, at hun kæmpede, hvad nyttede det, at hun forsøgte Alt for at vinde ham . . . han blev dog den stærkeste . . . Redningsløs fortabt var hun. Med et Spark skulde hun sendes tilbage til Forældrene og der skulde hun leve Livet videre med sin Forsmædelse, taale Faderens Bebrejdelser og Moderens Jamren, forhaanes af alle, fordi hun ikke havde formaaet at binde den Mand, hun elskede . . . Og han . . . han vilde vedblive at være den samme Ole Lige glad — munter, sorgløs, tankeløs . . . Om ikke ret lang Tid vilde han glemme hende helt, slette hende ud af sin Tilværelse og andre Kvinder vilde tage hendes Plads og kalde ham, som hun havde kaldt ham: Min egen lille Ole!

En knugende Smerte betog hende . . . Taarerne brød frem saa hun maatte bøje sig helt ned over Tallerkenen, for at han ikke skulde opdage, at hun græd . . . Aldrig havde hun følt sig saa ulykkelig — aldrig saa lille og hjælpeløs, som i dette Øjeblik.

Og da blev Bodil igen Bodil — Barnet som intet kunde, som intet forstod, men som kun følte Smerten . .

— Skal vi gaa, sagde han og rejste sig.

Et Øjeblik blev han staaende og saa paa hende. Hun havde ogsaa rejst sig og stod nu med Ryggen mod Solen, saa Legemets Linier tegnede deres fine Silhuet gennem den tynde Kjole . . .

Den sorte Kat kom listende. Halen stod lodret i Vejret, kælen og mæt smøg den sig mod hendes Ben. Først det ene — saa det andet . . .

Ole blev opmærksom og han klemte Øjnene i, som altid, naar han vurderede . . . Han syntes, han havde set

det Billede før . . . Der var et forførende pikant Snit over det, som et fransk Satireblads kolorerede Tegning.

Han blev straks venligere stemt og først nu opdagede han, at hun havde en af sine gamle Kjoler paa — en af dem fra Forlovelsesdagene . . .

Og da blev han rørt.

Saa tog han hende under Armen og de gik ud af Haven, ned ad den brunstøvede, soledede Landevej.

Ved et gammelt Jernbaneland maatte de standse mens et Tog kørte forbi. En Flok Skolebørn hang ud af Vinduerne lige saa højroede i Hovedet, som de Dannebrogssflag de viftede med . . .

— Hurra! raabte Ole og slog med Hatten.

— Hurra! Hurra! skreg Børnene og svingede med Flagene.

— De er lykkelige, sagde Ole, idet han uvilkaarligt tog fastere om hendes Arm: — De tænker nemlig ikke . . . Hvorfor skulde vi to saa ikke være lykkelige . . .

De gik videre . . . Solen skinnede eftermiddagsvarmt ned gennem Bladhanget og malede Guldpletter paa Skovbundens brune Løv . . . Det snurrede og hvislede af Sommer omkring dem.

Ole gik med Hatten i Haanden og nynnede. Han var pludselig kommen i godt Humør. Han syntes at alt laa lyst og let for ham og at han klarede alle Vanskeligheder. Lykken maatte jo være med ham . . .! Men da han saa saa ned paa Bodil, der gik bleg med bedrøvet Mund og Øjne, der var mørke af Sorg, ved Siden af ham med sin Arm i hans, følte han pludselig Medlidenhed med hende. Der kom en Trang op i ham til at være rigtig

god mod hende i Dag, gøre hende glad, hjælpe hende og trøste hende . . .

Han begyndte at tale til hende. Det var ikke den sædvanlige overlegne Maade. Der var kommet noget nænsomt og blødt over hans Stemme, der fik hende til at minde de gode Dage . . .

Hvorfor saa hun saa tungt paa det? spurgte han: Herregud, det gik saamænd nok altsammen. Man skulde bare tænke paa, at det Skridt de havde foretaget, var til bedste for dem begge. De kunde jo ikke leve sammen. De var Naturbørn, skulde han nemlig sige hende og saa nyttede det ikke at binde Følelserne. Det hævnede sig . . . Havde de dengang de mødte hinanden og da de begge elskede, givet sig hen til hinanden som to frie Mennesker, der kun lever for at elske, og for hvem Traditioner, Love, Ceremonier var Taabeligheder, saa havde de maaske endnu været lykkelige . . .

Hun var da bleven hans Elskerinde . . . Ja, hvorfor gyse tilbage for det Ord? Toner ikke hele Kærlighedens Højsang gennem det! Findes der noget, der er skønnere, end en Kvinde, der giver sig frit i en ren og stor Lykke, kun for dette ene: *at elske*?

I Stedet for havde de solgt deres Kærlighed til et Ægteskab, fordi det fordredes og fordi de havde været for fejge til at trodse . . . Deres Kærlighed blev ramt den Dag, de stod foran Alteret og fik en Præsts Velsignelse. Det lød maaske overspændt, men det var sandt: Man handlede nu en Gang ikke med Livsværdier!

Og Ole talte længe — talte sig hed. Han citerede Sætninger fra den frie Kærligheds Bøger, han forklarede,

gav Eksempler — han beviste . . . Og tilsidst troede han selv paa, hvad han sagde . . . Det var jo saa indlysende — det var jo saa klart . . . Hverken han eller Bodil havde Skyld i deres Kærligheds Forlis. Det var Naturen, der havde krævet sin Ret.

— For kort Tid siden paastod du, at det var mig, der havde Skylden, kom det kort fra Bodil.

Han standsede:

— Det har været Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Hele mit og dit Forhold har været én stor Misforstaaelse . . .

Han tog hende igen under Armen og de gik videre.

— Jeg ved godt, at det er ubehageligt for dig at vende tilbage til dine Forældre . . . Men det kan jo ikke være anderledes . . . Du kan være overbevist om, at hvis jeg havde Raad, skulde jeg nok forhindre det . . . Men Herregud, Bodil . . . det er en Vane. Og du kan jo ogsaa godt komme hjem og se til mig en Gang imellem — ikke sandt? Selv om vi lever hver for sig, er det ikke Meningen, at vi ikke kan komme sammen . . . Kan det ikke blive morsomt at besøge mig, naar jeg nu faar indrettet mig hyggeligt og pænt?

Hun tog sin Arm ud af hans:

— Nej, det vil jeg ikke . . . jeg deler dig ikke med andre.

— Hvem taler om at du skal dele? Kan du da ikke se lidt stort paa Tingene, Bodil? Har vi ikke Lov at gøre hvad vi vil? Skal vi spørge nogen om noget! Lad de andre blot blive forargede og give sig til at ryste paa

Hovedet. — Hvad vedkommer andre os . . . De er kun en Hob stinkende Dyr, der snadsker i vort Privatliv.

Han standsede igen — tog med begge Hænder om hendes Hoved og løftede det op mod sig:

— Forstaar du da ikke, Pigebarn, at netop det, at vi gaar fra hinanden, vil redde os begge . . . Se paa mig, Bodil . . . Nej, se nu paa mig — og lad saa være med disse Taareøjne . . . Vær glad . . . Lad os glemme, — glemme alt — alt det, der er sket . . . Lad os narre Vorherre . . .

Og han kyssede hende . . .

Hun blev blegere og kom til at ryste:

— Hvorfor gjorde du det!

— Kyssede dig? lo han: — Fordi du saa sød ud i det Øjeblik.

Saa tog han hende i Haanden:

— Nu gaar vi videre, Bodil . . . Vi lader ske hvad der vill!

Bladhanget blev tættere og tættere og lagde sig tilsidst som en Mur omkring dem . . .

Han holdt sin Arm om hendes Liv, for at hun ikke skulde snuble over Trærødderne. Han bøjede Grenene tilbage for at de ikke skulde slaa hende i Ansigtet . . .

Han var saa hjælpsom, saa øm som aldrig før . . . Slet ikke til at kende igen . . .

Men han havde selvfølgelig drukket for meget ved Frokosten . . .

Bodil blev mere og mere ilde til møde. Hendes Hoved smertede af Tanker, der stadig kom og lige saa hurtigt

svandt. Hendes Øjne brændte . . . Hun havde aldrig følt sig saa ulykkelig som i Dag.

De gik fremad og indad . . .

De lyse Bøge gled over i dystre Graner . . .

Saa stod de tilsidst paa en grøn Skrænt. Granskoven dækkede Baggrunden og foran dem laa en blank Skovsø med bølgende Siv.

Ole trak sin Jakke af og bredte den ud foran hende:

Og Munken spreder ud sin Kappe saa blaa

Og beder Skønjomfru at hvile derpaa . . .

— Ole . . .

— Lad være at se paa mig med dine bønfoldende Madonnaøjne. Smil og vær glad og sæt dig hos mig . . . Nej, længere hen . . . længere hen endnu . . .

Hun adlød mekanisk. Der var kommet en Slappelse over hendes Ansigt, som sad hun og sov med aabne Øjne.

Pludselig løftede Ole Hovedet og lyttede:

— Hør! sagde han.

Langt borte hørtes Gøgens lyse Kuk—Kuk . . .

— Bodil, skal vi spørge den, hvorlænge det varer inden du bliver gift igen!

Men da blev hun greben af en vild Angst!

— Ole dog . . . Aah, Ole dog!

Hun krøb ind til ham og slog Armene om hans Hals. Hendes Mund søgte hans — hendes Arme knugede sig fastere om hans Nakke . . . *vilde* ikke slippe . . . Hun blev stærk i sin Længsel efter ham:

— Ole, sig at du elsker mig . . . sig det!

— Hvorfor skal jeg sige noget, der ikke er sandt.

Saa kastede hun sig pludselig bagover med udbredte Arme . . . Øjnene var lukkede — Munden halvaaben . . . de hvide Tænder lyste.

— Jo, jo . . . sig det . . . sig det alligevel!

Da saa han i et Blink Billedet fra før . . . den sorte Kat, der strøg sig op ad hendes Ben og Solen, der afslørede hendes Legeme . . .

Han bøjede sig over hende:

— Jeg elsker dig!

— — — — —

— — — — —

De blev paa Kroen om Natten.

Da Bodil næste Morgen vaagnede i det lille, lavloftede Krokammer og fandt Ole sovende ved Siden af sig, brød hele Fortvivlelsen over hende igen og med de nøgne, hvide Arme udstrakt og Ansigtet ned i Pudsen hulkede hun . . . hulkede og hulkede . . .

Ole vaagnede og lænede sig over hende . . . Nænsomt og blødt strøg han over hendes Haar:

— Lille Bodil dog! . . . Lille Bodil dog!

Hun løftede sit røde, forgrædte Ansigt op imod ham:

— Hvorfor skulde den sidste Dag være den lykkeligste . . .

Da tog han hende ind til sig og kyssede hendes Mund:

— *Bodil, det skal jo netop være saadan . . .*

. . . To Timer senere kom Bilen og førte dem tilbage til København, — og Virkeligheden.

Da »Grand Hotel«s røde Facade kom til Syne, lod Ole Bilen holde og steg ud:

— Farvell! smilte han og rakte hende Haanden.

Han stod endnu og vinkede, da Vognen svingede op foran Hotellets forgyldte Drejedør.

Saa gik han ned over Gaden.

Han var nu alene, husvild i den store, sommerglade By.

Spændstig og rank gik han frem, mens han nynnede Vinterens sidste Døgnmelodi:

Og der blev kun tilbage
et Minde om et Kys . . .

Foran en Fortovskafe drak han sit første Ungkarle-
glas, en kæmpestor Absinth . . .

I Aften aabnede Tivoli . . .

Overpræsidenten i København gør vittterligt: At da cand. phil. Ole Rudolf Jakob Harding og Hustru Bodil Elise, f. Holwersen, for mig har andraget at de ej længer kan leve i Fællig med hinanden, formedelst deres Gemytters Uoverensstemmelse, og desaarsag har anholdt om Tilladelse til at leve adskilt fra hinanden i Henseende til Bord og Seng, saa har jeg, efter at Bestemmelserne i Forordningen af 18. Oktober 1811 og 30. April 1824 Paragraf 18 ere opfyldte i Overensstemmelse med Forordning af 23. Maj 1800 dens 5. Paragraf, bevilget, at benævnte Ægtefolk maa leve separerede fra hinanden.

Det bemærkes derhos i Overensstemmelse med det Kongelige Danske Kancellis Skrivelse af 31. April 1813, at denne Separationsbevilling ikke hjemler ovenansførte separerede Ægtefolk Ret til at indgaa andet Ægteskab.

Til Bekræftelse under Haand og Segl.

— — — — —

— — — — —

Stempel 2 Kroner.

Ole Harding traadte ind under d'Angleterres Solsejl. Ved et særligt Bord, det saakaldte »Separeredes Bord«, mødtes han hver Eftermiddag med en fraskilt Overretssagfører, en bedraget Kulgrosserer og en Digter, der stod foran sin tredie Separation.

Der havde ganske vist været et femte Medlem, en ung Premierløjtnant, men han var uopholdelig smidt ud af Kliquen, da det viste sig, at han, skønt lovformelig skilt, alligevel levede sammen med sin Kone. Den Art Lunkenhed skulde man dog ikke have noget af! Ved dette Bord blev Kvinden foragtet i grøn Absinth og der blev drukket Skaaler for Frihed og Broderskab og Død over det forbandede Ægteskab.

Ole var ikke alene bleven modtaget med Velvilje af Kliquen, men ogsaa med Ærbødighed. Man vidste, at den unge Mand havde fulgt sit Hjertes Tilbøjelighed og opgivet et Ægteskab, der var af pekuniær Betydning for ham. Det var stort gjort — og det burde paaskønnes. Man havde faderligt taget sig af den nye »Ægtemand emeritus« og ført ham fra Fest til Fest.

Ole var i sin Separations anden Uge og han var lykkelig. Den ubetydelige Rest af Samvittighedsnag, der havde været tilbage umiddelbart efter den besynderlige Skovtur, var bleven smadret i kæmpestore Whiskyor-

gier og han befandt sig nu i en fordrukken Ligegladtilstand, som satte ham i Stand til at se alt i det skønneste Lyseblaat.

Ved Hjælp af et Par Veksler med to særlig gode Navne, kunde han se de første to Maaneder roligt i Møde.

Ingen skulde forhindre ham i hans Sejrsgang. Venerne modtog ham med olympisk Elskværdighed . . . Kvinderne faldt, saa saare han blot strakte Haanden ud . . . Bodil var glemt . . . og Svigerfar Holwersens Penge betød intet for ham mere.

Paa Ørstedesvej — denne Tilforladelighedens Gade — havde han lejet sig to solvenlige Værelser og møbleret dem med sine gamle Ungkarlemøbler, og her holdt han hver Dag sin Kærlighedsaudiens.

Der havde kun vist sig en lille Sky paa Oles Lykkehimmel. Den gled frem i Horizonten, da Hans Velærværdighed Provst Harding en Dag dumpede ned i Ørstedesvejdyllen.

Provsten var truende som selve Dommeren og veltalende som Apostlen Peder. Plantet i Sofaen, med den ene Haand hvilende om Umbrellaens Horntag, den anden knuget om et nystrøget Lommetørklæde, holdt den Guds Mand en Tordentale for sin vanartede Søn — en timelang Tale, hvori Vorherres Navn blev nævnet syv Gange.

Men Ole var stærk i sin Synd og urokkelig og Provsten maatte gaa bort, som saa mange Gange før, med uforrettet Sag og i Vrede.

Havde Ole formaaet at løsrive sig fra Bodil og Hotel-

direktør Holwersen, var det kun en Bagatel at bryde Broen af mellem sig og Hjarle Præstegaard.

Frit vilde han staa. Nyfødt vilde han være . . .

Punktum!

. . . I Dag var Larmen særlig stor ved »De Separeredes Bord«. Kulgrossererens Længsel var nemlig Dagen for vendt tilbage og bedt om Naade, men den forurettede og krænkede Ægtemand havde med Patos vist hende Døren.

Dagens Helt sad fed og sveddryppende og straaled af Selvstolthed. Begivenheden havde taget saa stærkt paa ham, at han havde været fuld fra Morgenstunden — og for Gud ved hvilken Gang berettede han nu, hvad han havde sagt, og hvad han havde gjort ved den troløse Hustru . . . Og for hver Gang blev Glassene løftede og der blev drukket med den modige Mand.

— Og tænk, saa vovede hun, sluttede han med et Næveslag i Bordet, at møde op i en af de Kjoler, hun har faaet af Elskeren.

— Slog De hende? spurgte Digteren, idet han interesset lænede sig over mod Kulgrossererens. Digteren gjorde for Tiden Studier til en Bog, der udelukkende skulde handle om Ægteskabets Helvede.

— Slog hende . . .!

Kulgrossererens rankede sig i svimlende Foragt:

— Tror De jeg vil lægge Haand paa en Kvinde. Det er fejgt at slaa — man skal kunne vise hende bort med et Blik. *Det* bør være en Mands Styrke. En Kvinde bider og kradser, en Mand behøver kun at *se*.

Der lød Bifaldsmumlen Bordet rundt.

Oplivet af sine Ords Vægt, fortsatte Kulgrosserereren:

— Jeg er revnende ligeglad nu! Der var vel en Tid, hvor jeg led. Det er overstaaet. En Kvinde, der tramper paa ens Hjerte, kan man ikke elske. Hun bliver én ligegyldig. Det er en Mands Pligt at resignere og der er ingen Mening i, at man skal gaa baade aandelig og legemlig til Grunde, fordi det behager ens Kone at forlade én. Enhver anden vilde maaske have begaaet Dumheder. Kunde det falde mig ind? Aldrig! Min Kone har været mig utro med en Manufakturhandler — det vedkommer ikke mig. Det falder kun tilbage paa hende selv. Jeg vedbliver at staa lige ren.

Kulgrosserereren drak sit Glas ud.

— Nu er der kun Skilsmissen tilbage!

— Og den ordner jeg, sagde Overretssagførereren.

En ung Journalist, som man naadigt havde tilladt at tage Plads ved det hellige Bord, mente nu, at det var forkert at se saa højtideligt paa en Utroskab:

— Herregud, Grosserer. De har sikkert flere Gange været Deres Kone utro . . .

— Det har jeg, tilstod Kulgrosserereren ærligt: — Men jeg løb ikke min Vej . . . jeg blev i Hjemmet . . . Det er Forskellen.

— De sagde jo selv før, fortsatte Journalisten, at De har lidt ved Deres Kones Bedrageri. Havde det været mere end rimeligt, om De i Gaar da Deres Frue vendte tilbage som bodfærdig Magdalene, havde givet efter og ladet hende blive, baade for Skandalen og for Børnenes Skyld. Hvad der sker af Ulykker indenfor fire Vægge, kan bæres, bliver de først udbasunerede over Byens Ta-

ge, er man fortabt. En skibbrudde Hustru har altid et Skær af Latterlighed over sig, og en bedraget Ægtemand peger Folk nu en Gang Fingre af . . . Se paa mig, jeg er gift, har et hyggeligt Hjem, hvor jeg befinder mig vel, to dejlige Børn, som jeg ved er mine egne. Min Kone og jeg er ikke nyforlovede. Jeg gaar min Vej og hun gaar sin — vi forenes kun ved Maaltiderne . . . Vi er fornuftige Mennesker, og vi ved, at Ægteskabet ikke bevarer sin Idyl og Idealisme i det lange Løb — men vi er nu en Gang faldet for Fristelsen og vi maa bøje os for Fakta — og forøge Hjemmets Hygge. Det kalder jeg god Samfundsordning og det vil have gavnlig Indflydelse paa den kommende Slægt.

— Det kalder jeg Simili, paastod Digteren.

Journalisten smilte.

— Simili og Simili . . .! Kære Ven, et moderne Menneske kan ikke være anderledes. Ens Medmennesker forlanger at man lyver, ellers lyncher de blot en . . . En fornuftig Ægtemand tager hver Søndag i Skoven med sin Kone og sine Børn — og Dagen igennem er han lutter Smil, lutter Faderglæde og lutter Kærlighed. Han forfalsker sit eget Jeg til Fordel for Sladdereren. Hvad han saa i Mørke foretager sig Ugens andre seks Dage, ser ingen og ved ingen. Sladdereren er en ond Fjende og den kender ingen Pardon. Ens Nærmeste, selv ens Venner er alle Sønner af Pontius Pilatus. Opdager de den mindste Mugplet paa ens Privatliv, bliver man øjeblikkelig stillet frem for Pøblen . . . en medlidende Haandbevægelse . . . Ecce homo! . . . Saa hellere lyve — hellere redde sin Ære med en Løgn.

— Tør jeg spørge? spurgte Overretssagføreren med en Finger op i Næsen paa Journalisten, om det er æreløst, at to Mennesker ved Hjælp af god Lov og Ret forlader hinanden, naar de ikke mere kan holde ud at leve sammen!

— Absolut ikke! Det kan hænde for enkelte, men hænder det for alle, er det, at der gaar Farce i Ægteskabet. Skilsmisserne er i de senere Aar steget uhyggeligt i Tal. Der er gaaet Mode i ægteskabelige Uoverensstemmelser. Man mener det er Følelseslivet, der har forandret sig. Jeg tror, det er en Uordentlighed. Bourgeoisiet har simpelthen forspist sig paa d'Herrer Kunstneres Kaninteorier — og faaet ynkelig ondt i Maven. Man lader sig skille for en Bagatel . . . Jeg kender en Mand, der slog op med sin Kone, fordi han opdagede, at hun havde Gaasehud. En anden trak sig tilbage, fordi Konen bebrejdede *ham*, at hendes Elskere ikke var varme nok. En Dame af vor bedste Kreds, har i disse Dage forlangt Skilsmisse, fordi Manden slider altfor meget for Hjemmet og Børnene og af den Grund forsømmer hende . . . Der kan mobiliseres tilstrækkelige Eksempler og Beviser for, at Kønsforholdene i Danmark er i en babylonisk Forvirring — eller slet og ret *Babylon*.

Ole, der hidtil havde forholdt sig tavs, tog nu Ordet:

— Jeg mener nu, at den Mand, der fortsætter et Samliv med sin Kone, skønt han ikke elsker hende, begaar en langt større Forbrydelse end den, der bryder et Ord og opløser Ægteskabet. Enhver vilde sikkert have anset det for saare naturligt, om jeg, selv om mine Følelser overfor min Kone forandrede sig, var bleven hos

hende og havde fortsat Ægteskabet — alene af den Grund, at jeg ikke havde Raad til at være Idealist . . . Ja, jeg tror ovenikøbet, at min forhenværende Svigerfar med Glæde havde gaaet med til det — blot for at forhindre Skandale. Jeg for min Part giver fuldt ud vor Ven, Digteren, Ret, naar han kalder det Simili. Jeg vil endda gaa et Skridt videre og kalde det Pjaltethed.

— Absolut! sagde Overretssagføreren og saa bifaldende paa Ole.

Journalisten smilte overbærende:

— De er ung Harding — hvorfor skulde De saa ikke have Idealer. Det er en Børnesygdom som alle udsættes for . . . Men vær De overbevist om, at De — maaske meget snart — vil faa at føle, at Deres Idealisme bliver Skyld i Deres Eksistens Fald. Rent økonomisk set mener jeg, at De har begaaet en Dumhed ved at — som det saa smukt hedder — følge Deres Hjertes Tilbøjelighed. I Folks Øjne var Deres Egenskab, som den rige Hotel-direktørs Svigersøn en anset Stilling. Saalænge De var rig, eller i det mindste havde Lejlighed nok til at skaffe Penge, var De altid velset. Kommer der først Smalhans, skal De se, hvor der faldes fra omkring Dem . . . Deres Skræder, som hidtil har bukket dybt for Dem og ydet Dem uindskrænket Kredit, vil nu i en uhyggelig Grad tale om Regninger. Forhen kunde De gaa ind til en hvilkenksomhelst Guldsmed, udpege et Cigaretetui og ganske skødesløst bede ham skrive det paa Konto . . . Selvfølgelig! Ikke Tale om Betaling — utallige Buk — Følgen til Dørs osv. osv. Nu kan De maaske knap faa en Pakke Cigaretter paa Kredit. Hele Byen ved, at Di-

rektør Holwersens Pengeskab, i det mindste foreløbig, er lukket for Dem — og hele Byen bliver mistroisk. Selv Tjenerne paa de Kafeer, De søger, vil ikke mere betjene Dem med den samme Ærbødighed som forhen. Det er der ikke noget at sige till! — Det gaar bare forbandet ud over Dem. Selvfølgelig — jeg beundrer Deres Mod. Det, De har foretaget, er godt gjort — det er flot . . . Men kan De leve af Folks Applaus?

Ole skubbede op i Manchetterne og tog et Greb om Hagen:

— De taler, som om jeg er moden til Ladegaarden. Jeg eksisterede jo udmærket før jeg fik en rig Svigerfar. Hvorfor skulde jeg saa ikke kunne gøre det nu? Selv om Pengene ikke mere sidder saa løst paa Folk, som forhen, saa findes der dog altid en Række svagt begavede Mennesker, som gerne vil laane én Penge. Jeg har allerede fundet paa et Trick: Jeg vil vække Folks Medlidenhed, saa skal De bare se hvor det gaar glat . . . Kære Ven, laan mig 50 Kroner, saa skal De ha' Lov til at have ondt af mig . . . Jeg frygter ikke for Fremtiden. Man klarer sig altid, naar man er alene . . . Grosserer, lad os faa en Række Absinther til.

Kulgrosserereren vaagnede i et Sæt:

— Naturligvis, sagde han . . . Han saa ud, som om han talte Pengene i Lommen:

— Andersen, mer Pernod!

Mens Absinthen steg d'Herrer til Hovedet og fik dem til at tænke Underværker, sad Journalisten nøgtern over sin Amer-Picon — og morede sig. Som det Nyhedsmenneske han var, vidste han, at Overretssagføreren kun

var fordrukken fordi han ikke kunde glemme sin Kone, og at Kulgrossereren stadig længtes efter sine Børns Moder, og at Digteren udelukkende havde ladet sig skille fra sine to sidste Koner, fordi han kun havde elsket den første . . . Ole begreb han ikke rigtig endnu. Han var Nybegynder — for ung og for udvisket . . . men han ventede sig at faa megen Glæde af ham.

Her sad disse Stakler og brovtede og drak og drak og brovtede, mens der var en haabløs Forvirring i deres Hjerter . . . Kafeliv og Piger stod dem ud af Halsen — husvilde, forbrændte paa Vingerne sad de og higede efter et Hjem, efter Fred, efter Hygge, efter stoppede Strømper og Knapper i Bukserne.

Det var ikke Horn, der voksede dem ud af Panden. Tornekrone bar de, prydet med et Fastelavnsris . . .

. . . Det staaende Emne blev ført paa Tale: Hvor man skulde gaa hen i Aften.

Ole var bleven inviteret hen til en Digter, der holdt sin første og eneste Digtsamlings Femogtyveaars-Jubilæum — og hvis han ikke faldt over noget bedre, kunde han jo godt tage Jubilæumssjusserne med . . . Kulgrossereren havde tænkt paa at traktere sig selv med en Hummer hos Nimbs. Digteren vilde ind og høre Solist-optræden i Koncertsalen og Overretssagføreren gik rimeligvis lidt ud . . . Dette »lidt ud« var altid en obskur Vinstuekælder, hvor han drak sig stivdrukken i 30 Øres Sjusser.

Journalisten skulde til Cirkuspremiere.

Saaledes underrettet om hinandens Aftenudflugter skiltes Selskabet.

Ole drev op ad Strøget, som den driver, der intet har at foretage sig, og for hvem det er revnende ligegyldigt om han kommer tyve Minutter før eller senere til Raadhuspladsen.

Elegant i opsmøget Lysegraat og med Stokkens Sølvknap stukket op i Ærmegabet, gik han frem for at konsulere Dagens Flirt.

Hans Øjne søgte uden Maal og uden Higen — blot af Vane over den bølgende Sværm af lysklædte Damer. Nu og da hilste han, snart ærbødigt med Hatten i en bred Bue, snart med et hemmelighedsfuldt Blink i Øjnene og en skødesløs Letten paa Panamaen . . .

Smuk og stolt med et selvsikkert Smil, lyshaaret, blaaøjet, cand. phil. Ole Harding, Direktør Holwersens forhenværende Svigersøn . . .

Helvedes Karl . . .!

Klokken var seks og der var endnu tre Timer til Festen hos den jubilerende Digter. Der skulde klædes om og spises til Middag og Aftenaviserne skulde løbes igennem ved en Begynder-Whisky foran »Bristol«.

Med en let Snurren omkring Øjnene efter de to Absinther, uvidende om hvad Natten vilde bringe, passede han Raadhuspladsen og lod en Bil føre sig til Ungkarlejligheden paa Ørstedesvej.

. . . Klokken fire om Morgenens raver han hjem — blaaviolet og med hovne Øjne . . . Kæfteren skumpisker hans Hjerne, mens Nattens Billeder glider forbi i kalejdoskopisk Forvirring:

Digteren, der tilsidst sad døddrukken med Benene udstrakt og Armene slapt dinglende, bekranset med Per-

sille fra de tomme Hummerfade — saa fuld, at han har tabt Mælet og kun kan fløjte, naar man taler til ham . . . Brøl og Næveslag fra et Bundt norske Kunstnere — Hyl og Skrig af Par, der slaas i Kys . . . Klirren af ituslaaede Glas — Møbler der splintres . . . Lamper der slukkes . . .

Og til Slut Nattens Glansnummer: to literære Leve-mænd, der uventet og uindbudne møder op med en svimlende skøn Varietedame, som straks og uden Opfordring danser Mavedans paa et mahognipoleret Bord . . .

. . . Hvert Øjeblik maa Ole standse og hive efter Vejret — saa vakler han videre, idet han sender Skældsord til højre og venstre.

Uden at tænke, blot af gammel Vane, tager han Vejen mod Vesterbrogade — saa standser han udenfor det Hus, hvor han for kort Tid siden boede — svinger lidt foran Porten, mens han roder i alle Lommer efter Nøgler . . . vaagner saa i et Gisp og stirrer dumt ind gennem Portens Ruder . . .

Død og Helvede — det er jo sandt . . . her bor han jo ikke mere. Og med en ny Ed svinger han om paa Hælen og gaar videre.

Endelig lykkes det ham at stoppe en Bil, der kan føre ham til Ørstedsvvej.

Da han tumler ind i sin Stue, opdager han straks en stor Pakke paa Skrivebordet. Han flænger Baand og Papir fra . . . Daaser med Hummer, Leverpostej, et stort Stykke Rullepølse, to kolde Kyllinger og et Stykke Plumkage ruller ud paa Bordet.

— Hvad Satan i hede . . .

Han staar og famler med et Brev i Haanden . . . det er Bodils Skrift . . .

Skriften flimrer for hans Øjne, saa han knap kan læse, hvad hun skriver.

Min egen lille Ole!

Jeg gaar hver Dag i Angst for dig, fordi det er mig aldeles ubegribeligt, at du kan klare dig selv. Bliv ikke vred Ole . . . Jeg ved jo Ingenting — det er derfor jeg har sendt dig dette. Den Tanke, at du skulde lide Nød, gør mig aldeles syg . . .

Bliv ikke ond og send det ikke tilbage . . . Jeg har jo kun gjort det i en god Mening . . .

Ole, hvorfor hører jeg ikke fra dig? Du talte om, den sidste Dag vi var sammen, at jeg maatte besøge dig — og at du vilde skrive, naar jeg kunde komme . . . Skriv Ole . . . og jeg kommer.

Jeg vil altid elske dig, Ole . . . *og jeg vil alt det du vil.*
Kys.

Din egen lille Bodil.

Jeg har det saa ondt.

Han dumper bagover i Stolen og slaar en braldrende Latter op.

Nej, det er sgu for meget! Det er *for* sindssvagt . . . Herre du Almægtige, hvor er hun dum! Sende ham Mød . . . tror at han sulter . . . tror at han lider Nød, fordi han ikke har hende og hendes modbydelige Far mere! Han kan se hende . . . ha ha ha! . . . Han kan se hende

liste ned i Hotelkøkkenet og stjæle Mad til ham . . . og pakke det fint ind . . . og skrive Brev med stejl Skøn-skrift og Blæk paa Fingrene . . . Nej, saa megen Grin-agtighed maa man ikke byde ham saa tidligt paa Morgenstunden . . . !

Med Hovedet tilbage mod Stolens Ryg ler han, ler af denne naive Kvindes Angst . . . ler af hendes Hengivenhed, ler af hendes fortvivlede Kamp for at vinde ham tilbage . . .

Han føler en brændende Trang til at være ond — rigtig ond — piske hende med Haan — trampe paa hende, sparke til hende, saa hun rigtig føler, hvor lidt hun betyder for ham.

Han kaster Plumkagen og Rullepølsen op i Luften, spiller Bold med hendes Gaver — jonglerer med hendes Mad . . . Konservesdaaserne ruller klirrende ind under Sengen . . . Kyllingerne falder til Gulvet med et Klask . . .

Midt i Stuen staar han paa skrævende Ben . . . Øjnene lyser af Dregeondskab . . .

Se, se bare lille Fru Bodil . . . torskedumme Bodil — se bare hvor jeg foragter dig . . . Du har været min Kone. Hvad Fanden rager det mig . . . Jeg elsker dig ikke mere . . . jeg værdiger dig ikke en Tanke . . . Har jeg i et Øjeblik Svaghed lovet, at du maatte besøge mig, maa Løftet brydes . . . Ingen Svagheder . . . ingen Lunkenhed . . . Det maa være forbi . . . »Jeg vil alt hvad du vil« . . . Ja — hah! Det vil du nok — hvad? Jo, jeg kender dig! Men jeg vil ikke have noget at gøre med dig mere — ikke saa meget som række dig en Finger . . . Jeg gider ikke! Jeg har Væmmelse for dig . . . Føj, for

Satan! Forsvind — skynd dig, skynd dig langt bort . . .
Lad mig aldrig se dig mere for mine Øjne . . .!

Han sparkes til Plunkage og Kyllinger — vælter Stole
og fejer Lysestager og Blækhus ned fra Skrivebordet . . .

Han er rasende i dette Øjeblik — ved ikke hvorfor —
men han er rasende . . .

Saa standser han pludselig og holder sig fast ved
Skrivebordet . . . Det pruster kogende gennem hans
Næse . . . hans Øjne brænder . . .

Du store Gud, hvor er han fuld!

Han smækker Vinduerne op . . . Morgenluften vælter
kølig og krydret ind over hans ophedede Ansigt . . .

. . . Solen staar op og skriver i Purpur og Guld sit
»Mene Tekel« over Babylon med de skønne Taarne.

CHAPTER II

II

London, d. 3. Juni 1912.

Saaledes skulde det altsaa ende med mig. Ole, hvad har du dog gjort! Hvorfor skal jeg lide saaledes! Jeg er slaaet helt ihjel.

Jeg har søgt dig alle vegne. Jeg har været hjemme hos dig — stod i Timevis udenfor din Dør — eller sad paa Trappen — men du kom ikke. En Dag, da jeg igen var oppe hos dig, hørte jeg en Dame tale inde paa dit Værelse — og saa maatte jeg løbe bort.

Saa skete det forfærdelige, at Far vilde have mig herover. Han havde sikkert opdaget, at jeg opsøgte dig . . . og nu vilde han have mig fjernet. Jeg stred imod . . . jeg truede med at forlade Hjemmet . . . men han var den stærkeste.

I min Fortvivlelse forsøgte jeg for sidste Gang at bede dig om Hjælp. Heller ikke da var du hjemme. Saa skrev jeg til dig . . . og Ole, det Brev *har* du modtaget. Du kan ikke undskylde dig med, at du ikke har faaet det . . . Du lod blot som Ingenting, som om jeg slet ikke vedrørte dig mere. Jeg kunde sejle min egen Sø — vi to var færdige. Du fandt dig i, at Far sendte mig hertil, til et fremmed Land, i en uhyggelig Kæmpeby, blandt kolde og fremmede Mennesker.

Den rette Forstaaelse.

Det fandt du dig i — aah Ole dog!

Hvor er det dumt, at jeg skriver til dig. Du vil sikkert aldrig svare mig paa det Brev — men jeg *maa* skrive. Du er jo den eneste jeg har. Aldrig har jeg betroet mig til andre. Jeg har været din helt — og er det endnu. Selv om du har glemt mig, vil jeg vedblive at elske dig . . Det kan ikke tages fra mig.

Nu græder jeg igen. Jeg har ikke bestilt andet siden jeg kom hertil . . . bare grædt og grædt og grædt.

Far fulgte mig herover. Han rejste to Dage efter og lod mig tilbage hos en modbydelig, udstafferet Dame, der hedder Miss Hey og som foruden mig har to tyske Damer i Pension. Her *maa* jeg sidde, ikke et Menneske har jeg at tale med — forstødt, landsforvist — blot fordi jeg elsker dig.

Tænker du rigtig over, hvor meget du har paa din Samvittighed? Du har ødelagt hele mit Liv. Jeg bliver aldrig glad mere. Alt er slaaet i Stykker inde i mig. Der er kun Tomhed tilbage.

Og med den Tomhed sidder jeg her — og forstaar slet ingen Ting. Alle kan se, hvad der er i Vejen med mig, og de stirrer paa mig, som var jeg et mærkeligt Dyr.

Jeg sidder heroppe paa mit Værelse — alle Vinduerne er aabne og her er endda ikke til at aande for Hede . . .

Jeg er ved at kvæles . . . Og det er af Længsel.

Dit Billede staar foran mig, men dine Øjne er saa ligegyldige og du smiler haanligt, som om du vilde sige . . . : Herregud, prøv nu paa at glemme mig!

Men jeg kan ikke, Ole . . .

Du har taget mig helt — du har forgjort mig. Jeg bliver aldrig til Menneske mere.

Jeg sidder og tænker paa de Dage, hvor jeg var lykkelig og havde det godt.

I Dag, den 3. Juni, for et Aar siden var vi endnu paa vor Bryllupsrejse. Vi var i Sevilla. Den Aften tog du mig ind til dig og førte mig hen til Vinduet og vi stod begge og saa ned paa Pladsen, hvor Børnene laa under Træerne og sang. Langt, langt ude laa Bjerget . . . du husker hvad det hed . . . det lyste violet og der laa grønne Striber ned ad det . . . Jeg ser det hele for mig . . .! Da sagde du, at vi to netop skulde se saa meget smukt, for at vi i Fremtiden kunde mindes det og af den Grund være gode mod hinanden.

Har du holdt det, Ole?

Kunde jeg gøre for at jeg elskede dig, og at du var den eneste, jeg nogensinde kunde elske?

En stor Synd har du begaaet. En Dødssynd.

Og jeg tænker paa den Dag — den sidste Dag vi var sammen, hvor du hensynsløst smed mig i Snavset — saa jeg blev en Tøjte . . . Ole, hvorfor gjorde du *det*? Jeg har spurgt mig selv de hundrede Gange . . . Elskede du mig da den Dag — eller vilde du blot haane mig yderligere?

Er vi Kvinder da ikke til andet — kan vi ikke fordre noget mere?

Mens jeg sidder her og længes og lider — gaar du derovre i København — mange, mange Mile fra mig . . . Du har glemt mig. Der er andre, der optager dig, andre der faar Lov til at lægge Armene om din Hals og . . .

Aah, Ole — jeg kan ikke holde det ud!

Jeg ønsker kun at dø.

Skriv til mig, Ole — jeg beder dig saa bønligt om det — bare et Par Ord. Jeg forlanger ikke mere.

Jeg kysser dig — kysser dig hver Time paa Dagen og om Aftenen, naar jeg kommer i Seng og ligger og græder, saa stikker jeg Armene ind under Hovedpuden og saa drømmer jeg, at jeg er hos dig . . . og at du kysser mig . . . Er det dumt . . . er det stygt? Jeg har jo ikke andet. For jeg er jo — selv om du har forstødt mig — din Kone. Jeg har følt det . . .

Maaske forstaar du slet ikke hvorfor jeg skriver eller hvad jeg skriver. Jeg kan jo ikke udtrykke mig saa godt som saa mange andre. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg elsker dig og vil elske dig evigt til min sidste Blodsdraabe.

Jeg strækker mine Arme op efter dig — jeg skriger til dig . . . Tilgiv mig . . .

Bodil.

Ole, du maa svare mig paa en Ting — og du skal tale Sandhed: — Den Dag jeg var oppe hos dig og hørte en Damestemme inde fra dit Værelse, var det en, som .?

Jeg har ikke kunnet sove om Natten for den forfærdelige Tanke.

London, 9. Juni.

Min egen lille Ole!

Jeg kysser dig — jeg kysser dig Tusinde Gange, fordi du skrev til mig.

Selv om dit Brev var koldt og kort, saa var det dog et Brev fra dig.

Jeg har sikkert læst det over Hundrede Gange — og jeg har det liggende under min Hovedpude hver eneste Nat, saa at *du* kan være den første, jeg siger Godmorgen til.

Men Ole, jeg forstaar slet ikke det, du skriver om dit og mit Forhold og det om den rette Forstaaelse — og at vi skal være overlegne og se nøgternt paa Livet, som andre gør det. Men hvorfor skal vi gøre som andre? Har du ikke altid gjort det, du selv vilde, og har du ikke lært mig det samme?

Jeg kan se, du har forandret Mening, og det er sikkert dine Venner, der har faaet dig til det — de Venner, som jeg altid har hadet, fordi de kun pønsede paa at tage dig fra mig.

Det lykkedes. Du var let at lokke.

Men hvis nu det vi har gjort — det du tror er det rigtige — *hvis det nu er ganske forkert* — og hvis det i Stedet for Lykke og Fred skaber Elendighed — hvad saa? Betyder det da slet ingen Ting, at to Mennesker er gift — lever sammen og deler alt? Sagde du ikke engang, at naar to Mennesker giver hinanden et Løfte, saa skal dette Løfte holdes, ellers er man en æreløs Person?

Men det lader jo til, at du har glemt alt, hvad du har sagt — for jeg kan ikke faa mig selv til at tro, at du har løjet for mig og kun holdt mig hen med tomme Ord.

Jeg har læst en Bog i disse Dage — en dansk Bog, som jeg havde med herover. Det er en af de Unge, der

har skrevet den, der staar et Sted i den: »*Naar en Gentleman bryder sit Ord overfor en Ven, er han en Sjoever. Naar han bryder det overfor en Kvinde — er han en Helt*«.

Saa lavt sætter altsaa I Mænd os Kvinder. Vi kommer ikke en Gang ind under Begrebet *Ære*.

... Du skriver, at du har det godt og at du ikke savner noget. Men Ole, saa gør du jo Gæld, og de Penge, du laaner, skal jo engang betales tilbage ... og hvis du saa ikke kan det ...? Jeg er saa angst for, at du i din Ubesindighed begaar noget, der kan bringe dig i Ulykke.

Og det jeg spurgte dig om: den Dame, jeg hørte tale inde paa dit Værelse — svarer du slet ikke paa. Er det med Vilje du tier? Det er altsaa sandt, at du har ladet andre tage den Plads, som kun tilhører mig!

Hvor kan du gøre det, Ole? Vil du da, at jeg skal dø af Fortvivlelse?

Jeg har tænkt paa saa meget i disse Dage — men mest har jeg tænkt paa, at hvis vi to havde faaet et lille Barn, saa havde det ikke været som det nu er — saa vilde vi have elsket hinanden altid og aldrig kunnet tænke den Tanke at skilles.

Er det dumt af mig at tænke saaledes? Jeg tror det er rigtigt.

Hvorfor skulde ellers Vorherre give de Mennesker, der elsker, smaa Børn ...?

... Da jeg forleden gik en Tur med Miss Hey, kom vi forbi en Forretning, hvor der hang nogle dejlige Slips. Jeg tænkte straks paa dig, da jeg saa dem — og jeg kunde ikke lade være at købe to. Maa jeg sende dig dem,

Ole? Jeg tør jo ikke andet end spørge dig om det først, ellers sender du dem maaske tilbage . . .

Skriv til mig, Ole. Dine Breve er jo det eneste, jeg har tilbage.

Saa mange Kys, selv om du ikke vil have dem, fra
din egen lille Bodil.

London, 20. Juni.

Nej, selvfølgelig! Du skriver ikke. Du har glemt mig. Jeg skal vide, at alt er forbi.

Jeg har ofret mig for dig til sidste Blodsdraabe — jeg har været dig tro, fra den Dag i Paris. — Jeg har bøjet mig for alle dine Luner — set gennem Fingre med dine Løgne, som du daglig serverede for at faa mig til at tro, at du elskede mig, og at jeg var den Eneste. Og da du ikke længer kunde klare dig med Løgn, bøjede jeg mig for dit Ønske: at skilles — bøjede mig, selv om jeg vidste, at alt var forbi for mig og at jeg fik et Knæk for Resten af mit Liv . . .

Det var rigtigt, hvad Far sagde. Jeg har smidt mig i Snavset for din Skyld. — Jeg er bleven en ussel Person af Kærlighed til dig. Jeg har tryglet og tigget om Naade, skønt jeg vidste, at jeg intet ondt havde begaaet. — Jeg har siddet herovre og lidt . . . Alt for din Skyld . . . Og endda vender du dig fra mig, endda viser du mig Lige-gyldighed og Haan . . . Aah Ole dog! . . .

Jeg elsker dig jo . . . og jeg længes . . . forstaar du da ikke — begriber du da ikke . . .? Jeg kan slet ikke skri-

ve det. Det er saa stygt, naar det skrives . . . Men alligevel — du skal have det at vide. Du *skal* forstaa, hvad du har gjort . . .

Hver Aften klæder jeg mig af, helt af, som den Gang jeg var hos dig — og saa staar jeg foran Spejlet og jeg tænker mig, at du staar bagved og ser paa mig og saa . . .

Nej, nej, jeg kan ikke . . . kan ikke . . .

Jeg hader dig og elsker dig paa en Gang . . . Jeg slaar dig og kysser dig samtidig . . .

. . . Var du her i Stuen en Aften, naar jeg stod nogen foran Spejlet — saa tog du mig, jeg ved det, tog mig, som den Dag ude i Skoven. Det gjorde ikke noget — du skulde tage mig — knuge mig ind til dig, hviske til mig . . . faa mig til at glemme . . .

Saa langt har du faaet mig ned, at jeg har givet Afkald paa alt, hvad jeg forhen i min egen Taabelighed forlangte . . . Nu fordrer jeg kun en Times Lykke — en halv Times — et Minuts Lykke . . .

Jeg kan ikke mere — jeg er hjælpeløs — jeg er i din Magt. Du kan slaa mig ihjel eller gøre mig lykkelig — hvad du vil . . . du kan leve et letsindigt Liv derovre, have Kvinder — have alt — *alt*, siger jeg dig, blot du ikke glemmer mig helt, blot du skriver til mig en Gang imellem — skriver godt — selv om det ikke er sandt, hvad du skriver — det gør ikke noget . . . Har jeg været lykkelig paa en Løgn — kan jeg vel ogsaa leve videre paa Løgn . . .

Men du skal lade høre fra dig — jeg forlanger det — *ellers gør jeg en Ulykke paa mig selv* . . .

Dette Brev burde jeg ikke sende — jeg ved det — men jeg gør det alligevel . . .

Der er intet, der er mig helligt mere — ikke engang mig selv.

Bodil.

Et Kort:

26. Juni.

Jeg venter stadig paa Brev — vil ikke opgive Haabet. Jeg har det saa modbydeligt. Miss Hey har faaet mig til at assistere ved en stor Bazar, og nu sidder jeg hele Dagen og binder Blomster og om Aftenen prøver jeg Kjoler . . . Det er saa rastløst det hele.

Vær ikke vred paa mig for det Brev forleden. Jeg har fortrudt saa bitterligt, at jeg sendte det.

Bodil.

Atter et Kort:

2. Juli.

Tak for dit Kort — selv om jeg ventede et Brev.

Vil du gøre mig en Tjeneste. Jeg mener du har to af mine Billeder — (hvis de da ikke er bortkomne). Vil du sende mig det ene — helst saa snart som muligt. Jeg kan ikke faa andre, da Pladen er ødelagt.

Der kommer Brev i næste Uge.

Hilsen.

Bodil.

In the first part of the history, the author describes the state of the country at the time of the discovery of the gold mine. The country was then a vast, unexplored wilderness, and the people who lived there were of various nations and languages. The discovery of the gold mine was a great event, and it led to the settlement of the country.

The author then describes the progress of the settlement, and the various difficulties which the settlers encountered. He also describes the different tribes of Indians who lived in the country, and the manner in which they were treated by the settlers. The history is written in a simple, straightforward style, and it is easy to read.

The history is divided into two parts. The first part describes the discovery of the gold mine, and the second part describes the progress of the settlement.

The author also describes the different tribes of Indians who lived in the country, and the manner in which they were treated by the settlers. The history is written in a simple, straightforward style, and it is easy to read.

The history is divided into two parts. The first part describes the discovery of the gold mine, and the second part describes the progress of the settlement.

Der var begyndt at komme Graavejr i Oles Sommer.
Det kom ikke overraskende.

Selv om han ikke havde ventet det *endnu*, kendte han dog sig selv og sin Letsindighed for godt til at tro, at det vilde vedblive at gaa lige glat for ham.

Katastrofen kom altid — enten før eller senere. — Det gjaldt bare om at være stærk og trække Øjeblikket ud.

Men nu havde Skæbnen været saa onskabsfuld at benytte en Lejlighed til at trille ham omkuld.

Et fejgt Kommen-bagfra.

Han havde i et Par Dage haft det smaat med Penge — ganske vist saa meget at han kunde klare sig — men ikke nok.

Disse to Dage havde skærpet hans Appetit og skænket ham en vild Længsel efter Overdaadighed — og det endte med, at han blev overmodig og prøvede Umuligheder.

Hans Frækhed kom ham til Hjælp. Tredie-Dagen efter stod han med et Laan paa 200 Kroner i Haanden.

Maaden han fik Laanet paa var saa rent meningsløs, og at Trick'et lykkedes overraskede ham i den Grad, at Pengene blev sprængt i Luften samme Aften.

Næste Morgen vaagnede han paa bar Bund.

Den sidste Trumf var kastet og han sad nu tilbage med daarlige Kort. Spillet var paa sin Slutning. Han vilde uvægerlig tabe.

Og da begyndte Kampen — den samme fortvivlede Kamp, som han havde ført i sine alleryngste Dage. Klatlaan hist og Klatlaan her. Hver Dag Garderobe paa Laanekontoret og tilsidst da Venner og Velyndere begyndte at blive mistroiske og Klædeskabet tomt — mislige Transaktioner med blodige Renter.

Træt og mat var han de sidste Dage tumlet omkring. Kaféer og Venner undgik han. Hvert Sted han kom hen skyldte han jo Penge.

Og for at sætte Toppen paa hans Ulykkes Kransekage, var Lilly — den stolte, dejlige Lilly, som han havde været i Forbindelse med før sit Ægteskab, en skønne Dag, da hun lugtede, at der var Ebbe i Kassen, gaaet over til Fjenden — en lille, sortsmudsig Jødesagfører, som Ole hadede, og som han gentagne Gange havde vist sin Foragt.

. . . Filisterne var over ham . . .

Det gik tilbage, Haakon . . . !

Ole Harding, den lyshaarede, den blaaøjede, den uimodstaaelige Ole Harding, svandt pludselig ind til en ubetydelig Hr. Petersen, der kæmpede sin Kamp for Tilværelsen . . .

Uhyre almindeligt. Ikke Spor af romantisk . . .

Næppe nok til at vække Medlidenhed.

Og Ole følte sin Magtesløshed — og rasede — Han blev ikke svag og erkendte sine Fejl. Han gav ikke efter

og blev myg. Han fnøs kun over sit Uheld og over at Skæbnen kunde være saa grusom at slaa ham Palmerne ud af Hænderne i det Øjeblik, han optraadte i sit Glansnummer.

. . . . Sulten stod for Døren og bankede paa med en mager Kno.

Redning var ikke at øjne — hver Udvej til Hjælp var stænget.

Han havde med sin Letsindighed lukket sig selv ude.

Han var færdig !

Et Middel til at skaffe Penge var ganske vist endnu tilbage — men et højst ubehageligt Middel:

Bodil.

Skrev han til hende, vilde hun sende ham saa meget, som hun i Øjeblikket kunde undvære — det vidste han.

Men hvad blev der saa tilbage af Stoltheden? Hvad blev der af de skønne Trofæer, han havde smykket sig med ved Vennebordene?

Han kunde ikke gøre det . . .

Og dog . . .

Nej!

Saa hellere sulte. Hun skulde ikke have den Triumf.

Der maatte jo ogsaa findes en Udvej. Andre blev jo hjulpet — hvorfor skulde det saa ikke lykkes ham?

Han forsøgte her og der, men hans begyndende Uheld havde undermineret hans tidligere Sikkerhed. Folk kunde se paa ham, at han led Nød . . .

Overalt blev han modtaget med Skuldertræk og Beklagelse . . . Vilde saa gerne hjælpe — men kunde desværre ikke . . . Sløje Tider . . . Vanskeligheder . . .

Sludder!

Det var blot disse Dyr en Tilfredsstillelse at knække ham . . . Til Glæde for de Heldige . . . Til Skræk og Advarsel for Ligesindede . . .

Journalisten havde Ret. Den Dag foran d'Angleterre havde Bladmanden udtalt Oles Dødsdom . . . :

Forhen et Cigaretetui — nu knap en Pakke Cigaretter . . .

Endnu en Gang: *Færdig!*

. . . . Saa gik Ole i sin Nød til sin Ven, Foss-Larsen, den Sagfører, der havde ordnet Bodils og hans Separation.

Foss-Larsen var en ung Mand af den kortklippede Type — smart, uden defekte Tilbøjeligheder, Selskabsmenneske, tilpas kunstinteresseret, tilpas Charmeur. Ole havde kendt ham fra Sorødagene, og Foss-Larsen havde altid været lidt af en faderlig Raadgiver overfor den ubesindige Ole.

Den unge Jurist sad i sit med hvide Rokokomøbler udstyrede Kontor og saa anstrengt ud.

Goddag. Sid ned. Hvad han kunde være til Tjeneste med?

Ole havde forlængst opgivet at laane Penge af Vennen. Foss-Larsen elskede sin Sparekassebog for højt, til at han kunde være altfor tjenstvillig overfor uheldige Venner.

Altsaa: Ole kom ikke for at bede om Penge — kun for at faa et godt Raad. Kort sagt, det gik forbandet skidt. Der maatte gøres noget — ellers endte det med Ladegaarden.

— Tja

Foss-Larsen lændede sig tilbage i Stolen og satte et alvorligt Ansigt op:

— Du er vanskelig at arbejde med, og efterhaanden som du misbruger de Raad, som jeg af fattig Evne giver dig, bliver det endnu vanskeligere.

— Jeg er ikke kommen op til dig for at høre Bebrejdelser, affærdigede Ole.

— Naa — hvad skal jeg hjælpe dig med?

— Tjene Penge.

— Jah — selvfølgelig! Det vil I allesammen. Men man tjener nu en Gang ikke Penge uden at arbejde.

— Well — saa arbejder jeg!

Foss-Larsen saa halvt forbauset, halvt ironisk paa Ole:

— Du?

— Ja, Herregud! Andre opnaar dog en Stilling i Samfundet — hvorfor kan jeg ikke være lige saa heldig. Desuden er jeg cand. phil.

— Aldeles udmærket paa et Visitkort — men lig Nul i det praktiske Liv. Din pludselige Lyst til at bestille noget, skulde du have faaet for syv Aar siden. Nu er det for sent.

— Sludder!

— Absolut! Det nytter ikke at man ser sangvinsk paa Tilværelsen og stadig haaber paa, at der skal dumpe en stegt Due ind i Munden paa en. Det hænder kun i Æventyrene. I vor Tid maa man kæmpe sig frem. Jorden er ikke alene til at danse paa, den forlanger at pløjes . . . Hvad har du foretaget dig i de sidste seks

Aar? Du er bleven Student og du har købt Bøger til din Statsvidenskab. Har du gjort mere? Ja, du er bleven gift — og separeret . . .

— Tusind Tak!

— Det var *ogsaa* en Dumhed, at du giftede dig. Jeg sagde det til dig den Dag, da du, fuldstændig smeltet af Lykke, kom op til mig. I Øjeblikket var det saa yndigt altsammen: Du elskede Bodil Holwersen, hun skulde redde dig, gøre dig til Menneske, og hendes Far vilde skaffe dig de Midler, der skulde til, for at du kunde arbejde i Ro Bøh! Den revnede — selvfølgelig! Jeg forudsagde det. Du kan nu en Gang ikke holde dig i Skindet.

— Du skulde mindst af nogen tale om min Separation — du der har ordnet den.

— Nej, naturligvis.

— Og du har faaet dit Arbejde betalt . . .

— Fuldkommen rigtigt. Din forhenværende Svigerfar var meget kulant.

— Lad os saa ikke tale mere om det. Hvad der er sket, er sket. Her er kun Tale om Fremtiden — og hvorledes jeg skal klare den. Den *skal* klares. Det er min Stolthed, der staar paa Spil. Og du skal hjælpe mig. Du er den eneste, der kan. Du er kendt, sidder i en god Stilling, er hæderlig, har gode Forbindelser — kort sagt, et godt Ord fra dig er nok til at give mig det Skub, der skal til for at jeg kan komme paa ret Køl.

— Det gaar desværre ikke saa let, som du tror. Der er for mange om Fadet — og der kæmpes haardt for at faa Plads. Du har for faa Kvalifikationer til at man

skal tage dig i Betragtning — ikke andet end et Navn: Ole Harding — og i de Kredse, hvor jeg eventuelt kan skaffe dig noget, har dette Navn ingen ægte Klang. Du maa ikke blive vred, fordi jeg taler uden Omsvøb til dig — du kan stole paa, at det er rigtigt, hvad jeg siger . . . Nej, du har kun ét at gøre: tage dig selv i Kraven og trodse den Eksamen igennem.

— Hvordan i Alverden vil du have, at jeg skal læse, naar jeg næppe nok har til Føden?

— Det er selvfølgelig vanskeligt — men kan din Far ikke hjælpe dig?

— Far! vrængede Ole.

— Ja, man siger, at han sidder i et fedt Embede.

— Han har slaaet Haanden af mig.

— Saa ræk ham den igen. Det er let at opnaa Tilgivelse af Forældre.

— Far og jeg *er* færdige. Hans Syn paa Livet er saa topmaalt idiotisk, at jeg ser mig nødsaget til at holde ham paa Afstand.

— Ja, det skal jo være ubehageligt at være Præstesøn . . .

— Det er det, ja. Men endnu mere ubehageligt er det, at, naar man endelig vil til at bestille noget, er alle Døre lukkede.

— Saadan er Samfundet. Det hævner sig at spille Boldt med det.

Ole rejste sig, han saa i Øjeblikket uhyre krænket ud:

— Du maa undskylde, at jeg har optaget din Tid. Jeg skal ikke opholde dig længere.

Foss-Larsen smilte godmodigt:

— Sludder, Ole! Lad nu bare være at blive højtidelig. Du kan sgu ikke forlange, at man skal se alvorlig paa din pludselige Energi. Den er rimeligvis kun foraar-saget af et Par Dages Mangel paa Solderi. Jeg kender dig jo, lige fra den Gang i Sorø, da du gjorde Kur til Købmand Sørensens Døtre, for at de skulde stjæle Flag-punch til dig . . . Du er en flink Fyr og et vittigt Hoved, og du ved, at jeg godt kan lide dig, men du er rasende letsindig . . . Lad os nu tænke os, at jeg virkelig skaffede dig en eller anden Stilling — meget blev det ikke, rimeligvis kun en Kontorplads paa højest 60 Kroner hos en eller anden af mine Kolleger . . . Hører du hvad jeg siger? Tredsindstyve Kroner! Tæl paa Fingrene og regn ud, hvormange Whisky'er du kan faa for dem. Og lad os yderligere tænke os, at du en skønne Dag, paa en eller anden mærkværdig Maade, faldt over Pen-ge, saa blæste du sgu Stillingen en lang March og saa sad jeg tilbage med Ansaret.

— Du taler som en Ven . . .

— Ja — for jeg taler Sandhed. Og det er en daarlig Ven, der ikke gør det.

— Men hjælpe . . .

— Hjælpe og hjælpe . . . !

Foss-Larsen greb Ole i Frakkeopslaget:

— Hjælp dig selv — saa høster du større Udbytte. Du har en Gave, som mange andre mangler, nemlig et godt Hoved. Den Eksamen du har gaaet og rodet med i en Aarrække, kunde du tage som en Mis. Tag dig dog sammen, Menneske. Sig at du *vil*! Hvormange tror du ikke har maattet sulte sig frem til Eksamensbordet?

Gør det samme — og du *kan* gøre det — bare du har en Smule Vilje . . . Du raaber op om at din Stolthed staar paa Spil. Ævl! Hvad er det du kalder Stolthed? At sidde og brovte paa Kaféer og have saa mange Pige-børn som muligt . . .

— Nu taler du som en Domprovst . . .

— Jeg taler som et Menneske, som et fornuftigt Menneske. Og jeg siger dig: det ender galt en skønne Dag. Du gaar til Bunds, og saa er der ingen, der kan hjælpe dig, selv om de nok saa gerne vil. Jeg regner ikke med dit ægteskabelige Uheld. Jeg har set for meget af den Art, til at jeg skal tage det højtideligt. Jeg mener ovenikøbet, at det var godt at det gik overstyr. — Men det harmer mig, at du, som i Virkeligheden har saa mange Chancer, staar dig selv i Vejen, fordi det morer dig at være overlegen og at vække Forargelse blandt din Omgangskreds.

Men da kunde Ole ikke taale at høre mere. Han sagde brat Farvel og gik, ned paa Gaden gik han — og der stillede han sig op og spyttede

Energi . . . ! Sulte sig frem ! Tage sig selv i Nakken . . .

Her havde han nedværdiget sig til at bede en Ven hjælpe sig frem — og saa fik man en Nævefuld dumme Talemaader og et Spark i Enden til Svar.

Føj for Satan, hvor var det gement!

Det *var* altsaa Meningen at han skulde knækkes — man vilde altsaa ikke taale ham længer? Godt! Saa var der Pinedød ikke længer Tid til at tænke moralsk

og tro paa at man kunde komme hæderligt gennem Tilværelsen.

Nu skulde der kæmpes — mod Ulvene . . .

Og Ole gik hjem. Der var ingen Tvivl i hans Sjæl mere. Hans Beslutning var taget.

Han satte sig til sit Skrivebord og skrev til Bodil. Uden Omsvøb, kort og godt: Han manglede Penge og hun skulde skaffe dem — lige meget paa hvilken Maade . . . Hun maatte . . .

Med venlig Hilsen — Ole . . .

Men da han havde lagt Brevet i Konvolutten, opdagede han, at han ikke havde tyve Øre til Frimærker. Saa maatte det vente til næste Dag.

Da hændte det samme Aften at Postbudet smed et Brev ind ad Døren til ham. Og det Brev var fra Bodil. Han flaaede febrilsk Konvolutten op. For første Gang følte han Interesse for hendes Korrespondance . . .

Brevet var uden Overskrift og der stod følgende:

Jeg kan ikke mere. Det maa være forbi.

Først nu har jeg faaet Øjnene op for, at din Kærlighed til mig kun var en Leg.

Herovre har jeg lært at forstaa, at du aldrig har elsket mig, at jeg kun har været forblændet af Kærlighed — en Kærlighed som slet ikke var Kærlighed.

Du har villet, at vi skulde skilles for ikke at mødes mere. Nu har jeg føjet dig. Jeg skal ikke oftere krydse din Vej.

Ole, vi to har leget en farlig Leg med hinanden. Nu

kommer Straffen over os. Baade din og min Kærlighed er bleven dræbt.

Hidtil har jeg været en dum, uerfaren og uvidende lille Pige, der lod sig lede baade af dig og af Far og Mor. Nu vil jeg være fri. Først nu føler jeg, at jeg er Kvinde, og at jeg kan fordre. Mit Liv skal ikke ødelægges. Og kan du glemme, kan jeg vel ogsaa.

Spørg mig ikke — skriv ikke til mig . . . Det vil ikke nytte noget.

Der var en Tid, hvor jeg gik med til Taabeligheder — til den mindste Opfordring fra din Side. Aldrig — jeg ved det nu — kan jeg gøre *det* mere! Jeg har vokset mig stærk i min Ensomhed, og jeg har lært Livet at kende og jeg er kommen til at forstaa dig.

Jeg takker min Gud, at jeg kom herover. Det blev min Frelse.

Lad os skilles som Venner — uden onde Ord og uden Bebrejdelser.

Ingen af os er Skyld i det, der er sket. Det var Skæbnen, der vilde det.

Og lev saa vel.

Bodil.

Ole satte sig tungt ned i Stolen. Hans Ansigt formørkedes.

Selvfølgelig! *Selv den, han havde stolet mest paa, svigtede ham nu ogsaa.*

Hvad betød dette Brev? Hvad var Meningen?

Det var jo kun faa Dage siden hun glødede af Længsel efter ham — og saa dette Brev nu! . . . koldt og kort

med en bestemt, klar Tone, som var hende ganske fremmed. Det saa næsten ud som en anden havde dikteret hende Brevet . . .

Ole grundede længe. Han læste Brevet igennem igen — og grundede videre. Lige gaadefuldt syntes det ham . . .

Forbandet at det skulde ske netop nu, da han trængte til hende!

Men saadan var det — saadan skulde det være! Gled først en af Grundstenene ud, faldt snart hele Huset.

Her stod han midt i sin Fattigdom, forladt af Venner og Velyndere, forladt af den Kvinde, der altid havde krøbet for ham som en Hund — ene stod han — kun sig selv . . .

Som han havde ønsket!

Nemesis havde opsøgt ham — han følte det. Den stod bag hans Ryg og pegede Fingre ad ham:

Det har du fordi du var overmodig!

Og han faldt hen i en inderlig Medlidenhed — med sig selv.

. Aber Nachspielet blev det artigste!

Tidlig næste Morgen, før Ole var staaet op, kom et Kioskbud med et Brev fra Foss-Larsen:

Hoteldirektør Holwersen havde sent den foregaaende Aften været hos ham. Han havde samme Dag modtaget et Brev fra Datteren, hvori hun meddelte, at hun var rejst bort sammen med en engelsk Ingeniør . . .

»Hun kunde ikke andet «

Hoteldirektøren havde opført sig som en gal — havde raset og grædt — og tilsidst forlangt at faa Oles Adresse

opgivet, hvad Foss-Larsen imidlertid ikke havde turdet, da Manden i Øjeblikket saa ud til at kunne begaa Forbrydelser . . . —

Ole sad oprejst i Sengen og læste dette Brev. Hans Øjne var stive af Forbauselse.

Han forstod intet . . .

Aah jo — forresten — han *forstod*. Det gik op for ham lidt efter lidt . . .

Og da svandt Selvmedlidenheden og veg Pladsen for en pinende ond Samvittighed.

. . . Den Morgen begyndte Ole at tænke *menneskeligt*.

III

III

III

Sommeren var forbi, da Tivoli lukkede sine Porte . . .
Boulevardernes Træer dryssede med broget Løv,
og Solen blev kold og rød.

Efteraaret kom med Sus, med Regn, med Tusmørke-
aftener.

Og Menneskenes Børn forberedte sig paa Vinteren
og lod deres Kakkelovne rense.

Ole sad endnu paa H. C. Ørstedesvej, foran et tomt
Skrivebord og en tom Bogreol.

Der var kommen et træt Drag om hans Mund. Hans
Øjne var ikke saa violblaa-modige som forhen, og hans
selvsikre Smil var borte

Han mindede om Navigationens Elendighed, en skøn
og stolt Skude, strandet paa et toppet Rev. Masterne
splintret. Rigningen bristet. Spag og Spir flaaet af. Kun
Navnebrædtet med det straalende Navn var tilbage.

Det var et saare ynkeligt Skue!

Sommeren havde sneglet sig bort med den sædvan-
lige Kamp for det daglige Udkomme — og med Aftenens
Kapløb for at vinde den Whisky, der skulde til for at
faa ham til at glemme Dagen i Morgen. Efteraaret kom
med den samme Kamp. Vinteren vilde begynde med
den samme. Stadigt det samme . . . Graat i Graat, uden
et eneste Haabets Lysglimt.

Jo længere han kom ned, jo stærkere han lugtede Fattigdommen, fordampede mere og mere den sidste Mulighed om Tilfældets Chance — den store Gevinst i Lykkens Lotteri.

Han led under Vennernes Tagen-Afstand, pintes af deres onde Medlidenhed, som altid skjulte et gottende Smil. Han blev tavs, sammenbiddt, med den sidste Rest af den fordums Trods.

Savn og Skuffelser vækkede de unge Dages sentimentale Romantik. Han begyndte at længes efter at elske, brændende hedt, vildt . . . Ikke den Godtkøbskærlighed, han hidtil havde nydt — nej, en tindrende ny Kærlighed, der kunde tage ham helt, gøre ham til et godt Menneske, gøre ham stærk og sikker . . .

Den store Forelskelse!

. . . Den Morgen, Ole modtog Meddelelse om, at Bodil — Bodil, som han ganske vist ikke elskede mere, men som dog havde været hans Hustru — havde opgivet ham og var flygtet bort med en anden, var der gaaet noget i Stykker inde i ham.

Om det nu var Urmenneskets gridske Ejendomsret, der var faret dette moderne Menneske i Blodet, eller om han kun var bleven *krænket* over, at Bodil pludselig viste sig som enhver anden dum Kvinde — smækkede sin Sjæls Bog i og tog en anden ned fra Hylden for at begynde paa en ny Side . . .? Ole vidste det ikke selv! Men *noget* var gaaet i Stykker, *noget* havde krænket ham og *noget* havde gjort ham mat i Benene og faaet ham til at vakle.

Og da var det han opdagede, at det ikke er nok at

leve i Øjeblikke — nyde i et Nu — kaste bort — og nyde igen . . . Der maatte mere til! Men hvor fandtes dette sjældne Væsen, der formaaede at vinde hver Tanke i ham, faa ham til at bøje sig, til at knæle — ja maa-ske gøre ham lykkelig . . .?

Det maatte mindst være en Prinsesse fra Landet Østen for Maanen . . .!

. . . Sad han om Aftenen paa Kafé og opdagede han et eller andet tilfældigt Par, som han tænkte var forlovede — kunde han sidde i Timevis skjult bag et illustreret Blad og belure dette Par, gætte sig til deres Tanker, til deres Hvirken, til deres Smil, der var fugtige, som af mange Kys — og kunde til Slut blive grøn af Misundelse over deres Lykke og deres Tro paa Livet.

Der fandtes altsaa endnu Mennesker, der blindt fulgte Lovene i Kærlighedens Katekismus, der turde binde sig for Livet paa Grund af et Øjebliks Stemning, og for hvem Tanken om Helvede, om Ondskab, Væmmelse, Bitterhed, Nag var saa uendelig fjernt!

Og da følte Ole sig ensom — følte sig som en Krøbling, der fra Fødslen var lyst i Band og som aldrig vilde faa Lov at nyde det, *andre* kaldte Lykke.

Ene skulde han staa — forbandet skulde han være, fordi han havde vovet at trodse Lovene.

Selvfølgelig, det var ham, der havde taget Fejl — og de andre, der gjorde det Rigtige.

Den Knytnæve, han havde slaaet i Fjæset paa Samfundet, skulde han straffes for — ikke alene af Skæbnen, men ogsaa af sine Medmennesker.

At spille va banque med Livsværdier var strengt forbudt, og enhver, der overtraadte Loven maatte bøde.

Højt havde han fløjet — og nu faldt han dybt — og slog sig forbandet.

Han laa paa sine Gerninger.

.....

En Dag i Strøgtiden mødte han en af sine Venner. Vennen var stilfuld, festklædt og lutter Smil. I Morges havde Bladene bragt Meddelelse om hans Forlovelse med en ung og smuk Dame af det bedste Selskab — og nu promenerede han Nyheden og tog mod Misundelsen.

Og Vennen talte — Munden stod ikke stille paa ham — Stolper op og Stolper ned. Om Forlovelsesgildet forleden, hvem der havde været med (udelukkende fine, blinkende Navne), hvormange Retter og hvilket Mærke Champagne de havde faaet — om den knusende dejlige Kæreste han havde, hvor prægtig hans Svigerfar og hvor yndig hans Svigermor var — hvornaar Brylluppet skulde staa og hvor Hvedebrødsdagene skulde tilbringes . . .

Og af lutter Lykke blev Vennen medlidende, god og kærlig. Han klappede Ole paa Skulderen, trykkede hans Haand hjerteligt og varmt . . . Ole maatte endelig se op til ham en Aften, saa kunde de sidde og have det hyggeligt og rart, ryge en god Cigar og drikke en god Whisky — helst en af de allerførste Aftener. Han vilde saa gerne gøre lidt for Ole — bare han kunde. For selvfølgelig, man forstod den Tilstand, Ole var i — havde jo ogsaa hørt om det . . . og det var jo forfærdeligt om en god Ven osv. osv.

Og hele Tiden mens han talte, mønstrede han Oles

Person, lige fra de posede Knæ i Bukserne til den blankslidte Streg paa Frakkens Opslag.

Saa pegede han pludselig paa Oles Slips — og Stemmen gled over i fortrolig Hvisken:

— Dit Slips er lidt flosset, kære du! Hvis du ikke har noget imod det, saa kan du faa lige saa mange Slips du vil hos mig. Jeg har en Masse derhjemme, som jeg alligevel aldrig gaar med.

Men da brød det sammen i Ole:

— Jeg takker dig for din Venlighed — men jeg gaar ikke med andres Slips.

Derpaa drejede han om paa Hælen og gik uden at sige Farvel.

Vennen blev staaende og saa forbavset efter ham — saa rystede han paa Hovedet og gik videre . . . Naturligvis, naar det gik nedad Bakke med et Menneske, gik det altid ud over Dannelsen . . .!

Men den Dag satte Ole selv sit Navn paa Proskriptionslisten.

Man saa ham ikke siden.

Han søgte nye Kafeer, fik nye Venner, hvis Fortrolighed han vandt, fordi han var lige saa reduceret som de. Han blev Dus med det halve Vinstue-København — og nedværdigede sig til Tid efter anden at tage mod smaa Pengealmsisser af en filantropisk Malermester . . .

Der gik Proletar i ham.

— — — — —
— — — — —

Men saa hændte det, at han en Nat, efter en ludfattig Dag, drømte at han endnu var Ole Harding — straa-

lende, stolt og fornøjet, gift med den rige Hoteldirektør Holwersens Datter, havde Fem-Værelses Lejlighed, to Piger og Telefon — og sad i en elegant Stue omgivet af Vellugt, gode Kobberstik og gode Møbler . . . Og da han vaagnede og fandt sig selv i sit lurvede Kammer, ene og forladt, mens hans forhenværende Hustru laa i en eller anden fremmed By, i en eller anden Mands Arme, slog den forfærdelige Tanke ham, at Bodil vist var den eneste Kvinde han nogensinde havde elsket. Og Visheden om, at hun var ham »utro«, pinte ham saa stærkt, at hun fik en ny og djævelsk Tiltrækning for ham.

Saa haardt skulde han altsaa straffes, at den Kvinde han havde forhaanet og sparket fra sig, nu da hun for stedse var tabt for ham, skulde blive det, han havde længtes efter . . . blive Prinsessen Østen for Maanen . . .

London, d. 16. Novbr. 1912.

Ole!

Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal faa begyndt!

Det hele er et Kaos. Jeg befinder mig, som laa jeg i en forvildet, grusom og forfærdelig Drøm, hvor jeg kæmper for at vaagne op til Virkeligheden.

Nonsens, at jeg skriver til dig — til dig, som jeg for længe siden har sagt Farvel til, fordi jeg ikke kunde andet, fordi jeg maatte og fordi Taabeligheder, Forvirring, Skæbne — aah, jeg ved ikke hvad! — lod det, der forhen havde været min hele Verden, flyde sammen til noget indholdsløst, latterligt noget.

Ja, det er dumt, at jeg skriver til dig, men naar du har læst dette Brev, mon du saa ikke forstaa, at jeg *maatte* skrive?

... Jeg har i disse Maaneder lært at være sanddru — ikke alene overfor mig selv, men ogsaa overfor andre. Jeg vil være sanddru overfor dig, tilstaa *alt*, selv om det skal koste mig ulidelige Smerter.

Men forinden vil jeg dog sige dig, at jeg forlængst har tilgivet, at du brød dit Kærlighedsløfte til mig, fordi jeg har lært at forstaa, at du ikke kunde handle anderledes.

Den rette Forstaaelse.

Jeg bebrejder ikke en Gang mig selv — at jeg blev som du — lige saa lav, lige saa karakterløs.

Dommen hører ikke os til, men kun *ham*, som straffer os hver lille uoverlagt Handling, vi har begaaet.

Jeg har faaet min Straf — du faar sikkert ogsaa din — om du ikke allerede har faaet den.

Længe har jeg skubbet dette Brev fra mig og trukket Tiden ud. Jeg syntes ikke jeg havde Kraft nok til at se min Fortvivlelse lige i Øjnene, for koldt og klart at føre den ned paa Papiret. Men jeg maa — der er ingen Naade — det er min Pligt — min sidste Pligt overfor dig.

Da jeg skrev mit Farvel til dig, troede jeg, at nu var Forvandlingen sket. Jeg var ikke længer dum, veg og karakterløs. Jeg var Kvinde — en Kvinde, der ikke taalte, at man trampede paa hende.

Og *det* var vel Trods — ikke andet en Trods!

Hver Time paa Dagen, hviskede en grim Stemme inde i mig: »Vær stærk! Gør Gengæld! Trods!« Den undte mig ikke Ro denne Stemme, den pinte mig, tirrede mig op, saa jeg tilsidst var ved at blive gal!

Jeg er overbevist om, at det var selve Djævelen, der hviskede disse Ord til mig. Han vilde friste mig, fordi han saa, at jeg vaklede! Han vilde spy Giften i mig . . .

Jeg skulde være hans Tjenerinde!

Og Ole, jeg blev det — fordi jeg var for svækket og fordi jeg ikke havde et eneste Menneske, der kunde raade mig og hjælpe mig.

Han forgjorde mig, saa at jeg glemte dig. Han tvang

mig til at tro, at min Længsel kun var et Begær — ikke efter nogen bestemt Person — et vildt Begær — en Længsel efter at elske og elskes.

Aah, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal forklare dig det — forklare dig, saa at du forstaar. Det sidder alt-sammen herinde i mit stakkels Hovede — men det er mig saa besværligt, at skrive det, klart og nøgternt.

Og jeg maa dog — jeg *skal* — ellers ved jeg, at du vil dømme mig og synes, at jeg har begaaet langt større Synd, end den, *du* har begaaet overfor mig.

Jeg har aldrig, det ved du, været som andre unge Piger. Lige fra Barn har jeg været en indesluttet, forskræmt Natur! Jeg blev opdraget paa dette store Hotel. Det var mit Hjem. Et underligt Hjem — hvor fremmede Mennesker kom og gik, kom og gik i det evindelige. Altid nye Ansigter, altid Folk, jeg aldrig fik Tid til at lære at kende.

Dette kolde Hotel kom til at præge mit Liv. Jeg blev hjemløs.

Da jeg kom i Skole, fik jeg ikke, som alle andre Smaapiger, Veninder. Jeg forsøgte at faa det, blot for at være som de andre — men det mislykkedes hver Gang. Det var mig umuligt at være fortrolig, som Veninder forlanger det. Jeg *maatte* gemme paa mine Tanker — kunde ikke udlevere mig til et eneste Menneske.

Jeg vilde selv drømme mig min Verden til — og derfor var det, at min Opfattelse af Livet blev saa forkvaklet.

Og dog — jeg syntes selv, jeg stod saa langt over de

andre Piger i Skolen. De fniste jo kun — kunde ikke andet end fnise . . . Jo mere jeg voksede til, desto fastere troede jeg paa, at jeg var et overnaturligt Væsen, der stod saa fjernt, saa ophøjet og voksede sig stærkt i sin Tavshed, mens de andre tumlede videre uden at tænke.

De blev mig modbydelige allesammen — alle disse opløbne, vigtige Skoletøse, der satte Næsen i Sky, saa saare de troede, at de vidste lidt mere end En selv — og som umuligt kunde tale om andet end Kærlighed.

Jeg gad aldrig høre paa deres malproppe Samtaler — kunde heller ikke se det spændende i dem. Jeg ønskede ikke at faa Oplysninger paa den Maade, men selv se og opdage . . . Og saa var der dog saa mange Ting, jeg saa gerne vilde have forklaret — men paa en rolig og stille Maade skulde det forklares, uden Effekter, uden Blink i Øjnene og uden Sprutlatter.

I Fjortenaarsalderen var der noget, der stadigt optog alle mine Tanker — et Spørgsmaal, som det var mig umuligt at faa besvaret.

Naar jeg gik paa Gaden, kunde jeg møde Mænd, der saa paa mig med nogle underlige Øjne — altid de samme Øjne — ligesom slugte de mig fra Hoved til Fod. Og naar de saa havde *slugt*, saa smilte de, et ækelt Smil, der kunde faa det til at gyse koldt igennem mig.

Hvorfor saa disse Mænd paa mig? Vilde de ha' mig? Vilde de kysse mig og røre ved mig — eller vilde de bare se paa mig, som man ser paa en Blomst eller et Dyr?

Som det dengang laa i min Hjerne — i et Kaos af forrevne Billeder — fandt jeg det hele saa uhyre latterligt. Saa var dog alt det andet her i Livet saa naturligt og ligefremt: Det at gaa hjem fra Skole og spise til Middag, læse Lektier, drikke The og gaa i Seng og hvile med Haanden bag om Nakken og sove og drømme . . . Det kunde man da forstaa. Det var da til at tage og føle paa! Men alt det andet, som jeg ikke begreb, men som jeg alligevel ikke kunde faa Fred for, fordi det laa over mig, som noget koldt og klamt og svampet — hvad var det? Havde andre det paa samme Maade som jeg — eller var det kun noget jeg følte?

Saaledes tænkte jeg — saaledes grundede jeg — uden at faa Løsning paa Gaaden.

Mens de andre Piger i Skolen fik lang Kjole og Haarret sat op i Bukler og sværmede med Studenter og Kadetter, sad jeg paa »Grand Hotel« med to dumme Fletninger nedad Nakken og i en kort Kjole, der viste hvor forfærdelig lange og tynde mine Ben var . . . Hele mit Selskab var Far og Mor. En Mor, der altid var syg og klynkende — en Far, der altid var overanstrengt og gnaven.

En lykkelig Barndom — synes du ikke, Ole?

. . . Saa kom den Dag, hvor jeg lærte dig at kende — den Dag i Paris.

Hvad jeg tænkte, hvad jeg følte i det Øjeblik, da du stod foran mig — ved jeg ikke. Jeg tror nok, at jeg blev angst — for du saa paa mig med de samme Øjne som de Mænd, jeg havde mødt i min Barndom. Men

da jeg saa lærte dig nærmere at kende og da jeg opdagede, at du var flink og elskværdig, saa . . . Jeg ved slet ikke, hvad det var — kan ikke forklare det . . .! Hver Gang, du nærmede dig mig, var det, som strømede der noget sitrende varmt igennem mig . . . Det var vel Kærlighed — saaledes maatte en Kvinde føle, naar hun elskede en Mand

Vi blev forlovede — vi kom hjem og jeg saa dig og kyssede dig hver eneste Dag.

Hvor var jeg lykkelig dengang — det sang, det jublede inde i mig i overstrømmende Glæde — der undertiden kunde tage mig saa stærkt, at jeg kunde smide mig midt ned paa Gulvet og græde — græde af bare Lykke.

Vi blev gift — og du lærte mig at elske, som du vel har lært det af andre Kvinder. For dig var det kun en Forandring, for mig en hel ny Verden — et Feland . . .

Jeg maatte undertiden knibe mig selv i Armen, for at være sikker paa, at alt det vidunderlige var Virkelighed og ikke en dejlig Drøm, der var forbi, saa saare jeg vaagnede . . .

Jeg blev din Elskerinde — mere end din Hustru — og Skylden var vel kun min egen. Jeg vilde, at du skulde elske mig. Jeg vil føle dig — altid — stedse — vide at du var glad, fordi mit Ansigt og mit Legeme var smukt . . .

Min overstrømmende Kærlighed, gjorde dig kold. Du blev træt — og du rørte mig ikke mere.

Hvad jeg led i den Tid, aner du ikke! Din Kærlighed

var jo det eneste for mig — min Selvopholdelsesdrift. Mistede jeg dig, vilde jeg blegne hen og dø.

Saa kom den sidste Dag, vi var sammen — den sidste, forfærdelige Dag, hvor du smed mig i Græsset, som den Tøs jeg var — tog mig — overlagt — med Vilje. Jeg skulde bevare et friskt Minde om, hvor dejligt, hvor vidunderligt det var at blive elsket.

Den Dag lyste du Forbandelse over mig. Jeg skulde aldrig faa Fred mere.

Nej, nej — lad mig ikke blive ond. Jeg har jo sagt, at jeg intet bebrejder dig. Det er min Skyld alt — alt — alt sammen!

Jeg kom *hertil*. Mine Længsler blev til knugende Smerte, der stak mig med Naalestik, flængede og skar, sled og bed . . . Aah, det var rædselsfuldt! At jeg ikke dræbte mig selv — jeg forstaar det ikke — men det var vel kun fordi Haabet om at vinde dig tilbage, sad i mig og holdt mig oppe.

Der var Aftener — det er sandt, hvad jeg siger, Ole — der var Aftener, hvor jeg godt kunde have taget min Kaabe og Hat paa, gaaet ned paa Gaden og budt mig til den første og bedste.

Saa dybt kan Kærligheden faa os Mennesker til at synke! Den Kærlighed, der er skabt af Gud. Nej — ingen skal faa mig til at tro det! Gud kan ikke være saa grusom! Gud er god! Det er *Satan*, som har skabt den, saa han igennem den kan faa Magt over Menneskene — faa dem til at bedrage, til at være onde, grusomme og

dyriske og faa dem til at slaa deres Medmennesker ihjel.

En saa stærk Anspændelse kunde ikke vedvare — der maatte komme en Slappelse.

Netop i de Dage, hvor jeg var allermest mat, allermest træt og tom, var det, at jeg skulde deltage i den Bazar, som jeg skrev til dig om.

Men den første Gang jeg traadte ind i den store, blomstersmykkede Sal, var det, som mit Hjerte skulde staa stille . . . *Du* stod foran mig. Det var dig — dit Ansigt, dine Øjne, din Mund, dit Haar — midt i Mængden stod du og saa paa mig.

Hele min Kærlighed til dig blussede op paany. Jeg skulde lige til at strække mine Arme ud imod dig, da jeg opdagede, at jeg havde taget Fejl. Det var ikke dig — kun en fremmed Mand, der lignede dig.

Men *den* Mand kredsede om mig hele Aftenen. Jeg kunde ikke gaa i Fred for ham — overalt hvor jeg gik og stod, mødte jeg hans Øjne. Han havde vel lagt Mærke til den underlige Maade, jeg havde set paa ham.

Til alt Uheld kendte Miss Hey ham og præsenterede mig for ham.

Jeg vil ikke nævne hans Navn — kan ikke — ikke til dig.

Det skal være ukendt, fordi han intet betyder for mig mere.

I de fem Dage, Bazaren varede, var han om mig hele Tiden. Det var, som om han for enhver Pris ikke vilde give Slip paa mig . . . Denne Gang spurgte jeg

ikke mig selv, hvad denne Mand vilde. Jeg vidste det. Jeg kunde læse det i hans Øjne, i enhver af hans Bevægelser . . . Der var ingen Tvivl!

Selv efter Bazaren kom vi sammen. Han aflagde daglig Visit i Miss Heys Pension — overdængede mig med Blomster, inviterede mig i Teatret, til Koncerter, til Baller. Jeg afslog det altsammen. Jeg forsøgte at være uelskværdig overfor ham — det nyttede intet. Jeg slap ham ikke.

Jeg var dødsens angst for ham, fordi jeg følte mig svag i hans Nærhed. Det var jo dig — og alligevel ikke dig. Naar han saa' paa mig, var det med dine Øjne — naar han smilte, var det dit Smil.

Og uden at jeg kunde forhindre det, uden at jeg saa meget som kunde stride imod, viklede han mig for hver Dag, som gik, tættere og tættere ind i sit Næt.

Og den Dag kom, da jeg faldt — da han paa en lumpen, gemen Maade fik mig til at vakle.

Hører du, Ole! Jeg gav mig hen til ham — jeg blev hans — *fordi han lignede dig.*

Men fra den Dag havde han Magt over mig. Han kunde gøre med mig, hvad han vilde. Han tvang mig til at rejse med sig, flygte midt om Natten fra Miss Hey's Pension. . . .

I en otte Dages Tid tumlede vi rundt i Paris, saa tog vi ud til Versailles.

Han vilde have mig for sig selv . . .

Derude skete det forfærdelige — det rædselsfulde — det næsten utænkelige . . . En Dag, da jeg gik alene i

Versailles Park, blev jeg pludselig syg og maatte lade mig køre hjem til Hotellet.

Da han saa', hvor daarlig jeg var, blev han urolig og sendte straks Bud efter en Læge.

Lægen kom — han undersøgte mig meget nøje og meget omhyggeligt — og saa smilte han pludselig . . .

Aah, Ole, lige til min Dødsdag vil jeg huske dette Smil — det isnede gennem mig, som om jeg allerede anede hvad der var sket . . . Det var selve Djævelen, der stod bøjet over min Seng og gottede sig over min Ulykke . . .:

— Frue, der er absolut ingen Fare — det er snarere Lykke . . . De skal være Mor!

Forstaar du det, Ole — begriber du det? *Jeg skulde have et Barn.*

Jeg havde længe mærket, at der var sket en Forandring med mig . . . men jeg vidste jo intet, forstod jo intet . . . Jeg kunde umuligt tænke mig, at Vorherre kunde være saa grusom og straffe mig saa haardt.

Denne franske Læges Smil sagde mig Sandheden . . . Lykken var kommen til mig. Jeg skulde føde et Barn.

Jeg saa hen til Fodenden af Sengen, hvor *han* stod, og jeg mødte et Ansigt, ligblegt og to Øjne, der stirrede stive og glasagtige imod mig . . .

Og da blev jeg vild af Rædsel . . . Jeg skreg . . .

Det var dit Barn, jeg skulde føde — dit Barn, Ole! Den Dag ude i Skoven, den sidste Dag vi var sammen, hvor du i din Overmodighed sagde, at du vilde narre Vorherre, da narrede Vorherre os.

Spiren til det Barn, blev til den Dag . . . og det skulde om et halvt Aar fødes, langt borte fra dig, hos den Mand, hvis Elskerinde, jeg var bleven.

Hvad skulde jeg gøre? Jeg maatte bort — kunde ikke blive hos ham længere. Dette Barn, som var *dit* — dele det med en anden Mand — *aldrig!*

Jeg behøvede ikke at anstrænge mig for at blive ham kvit. Da det hele blev ham klart, forstod han paa en pæn Maade, at vise mig Døren. — Det var beklageligt, at jeg havde løjet for ham. Han kunde naturligvis ikke leve sammen med en Kvinde, der slog ham en saadan Haan i Ansigtet.

Jeg rejste — tog tilbage til London og tiggede mig Tag over Hovedet hos en tysk Dame, der havde boet hos Miss Hey og som imellemtiden var bleven gift. Og skønt jeg, for hver Dag der gik, mærkede, at jeg var til Ulejlighed, taalte jeg hendes og hendes Mand's Bebrejdelser og deres Samvittighedsnag over, at de havde taget sig af mig og min Hemmelighed.

. . . I den Tid lærte jeg Gud at kende. Ham henvender man sig kun til i yderste Nød — men han er altid villig til at hjælpe og trøste . . . Og han hjalp mig — hjalp mig over denne forfærdelige Tid — og han vil sikkert vedblive at hjælpe mig. Jeg tror paa ham, Ole . . . Han har straffet mig — straffet mig haardt, men han er god og mildner Lidelserne, saa saare han mærker, man fortryder.

Og det er Gud, der har faaet mig til at tro, at *det*

Barn, jeg skal føde, vil blive til Lykke for os begge og føre os sammen igen.

Derfor tog jeg mig ikke af Dage i Fortvivlelsens første Øjeblik — derfor holdt jeg ud, trods Lidelser og Angst — og derfor skriver jeg til dig.

Jeg vil tilbage til Danmark. Jeg vil føde mit Barn i Nærheden af dig, saa at jeg kan give dig det — du, der er den eneste, der har Ret til det! Misforstaa mig ikke, Ole! Jeg skal ikke være dig til Byrde. Jeg skal ikke vise mig for dit Aasyn — men Barnet *skal* du tage — saa faar det gaa med mig, som det vil.

Jeg har hele Tiden haft Lejlighed til at komme hjem — disse Mennesker her laaner mig hellere end gerne Penge, bare de kan blive af med mig, men jeg vilde ikke rejse — ikke før jeg fik Mod til at skrive til dig, og bede dig om min sidste Bøn.

Du er den eneste, der kan hjælpe mig . . . Far har slaaet Haanden af mig — han vil ikke se mig mere — altsaa, er kun *du* tilbage.

Vi har begge levet et Liv forgæves i Synd — og nu er Straffen kommen over os.

Gud har aabnet vore Øjne, saa at vi kan se os selv i al vor Elendighed.

Vi har været grusomme mod hinanden — saa grusomme, at alt hvad der var godt og smukt i os, er bleven dræbt.

Nu tvinger Vorherre os sammen igen. Vi skal leve Livet videre.

Hvad han i sin Naade har skænket, kan aldrig ud-slettes.

. . . Saaledes er mine Tanker, Ole — og mit Haab er, at du føler det samme.

Men hvis du ikke vil se mig mere, saa husk paa, at det ikke er mig du skader, men det lille Barn, jeg bærer i mig, og som er uden Skyld i de Forbrydelser, du og jeg har begaaet.

Bodil.

IV

IV

VI

Ole Harding sad i Overretssagfører Foss-Larsens Kontor. Ret op og ned sad han — paa Kanten af en Stol, med samlede Knæ og Hænderne viljeløst i Skødet.

Oles Hjerne var et summende Virvar. Han havde en Fornemmelse, som om Verden stod paa Hovedet og flot vendte Bunden i Vejret, mens alt ramlede sammen i en taabelig Forvirring, hvor Sandhed blev til Løgn, Fornuft til Vanvid, Fakta til Umulighed . . . Og over hele Hurlumhejen sad en onskabsfuld Djævel og slog sig paa Laarene af Grin . . .

Foss-Larsen lo ogsaa.

Da Ole havde berettet ham Indholdet af Bodils sidste Brev, havde Vennen været saa hensynsløs, at slaa Nakken mod Stoleryggen og briste i Latter:

— Du har Herren hjælpe mig været heldig! Først separeres, fordi du opdager, at du ikke elsker din Kone mere, for dernæst at opdage, at du vist alligevel ikke kan eksistere uden Svigerfar Holwersens Pengepung, for for tredje Gang at opdage — efter at din Kone har forsøgt at trøste sig med en anden — at du alligevel elsker hende — og heller ikke kan undvære *hende* — for til Slut, som en nydelig Topfigur paa hele Kranse-

kagen, at blive udnævnt til Barnefader . . . ! Brrrrrr! Din Forlovelse — dit Ægteskab — din Separation — alt — har været et stort »Alligevel«. Se hvor langt du er kommen! Du har som en Hund hele Tiden drejet dig om din egen Hale! Og nu skal du være Far! . . . Til-lykke! Det er dig vel undt — for du har ærlig fortjent det. Jeg har ikke en Gang Medlidenhed med dig, selv om du sidder der og ser nok saa sønderknust ud! Tænk — og du skal være Far! *Du*, der ikke en Gang kan knappe dine egne Bukser . . . ! Pøj!

Ole sad og rokkede frem og tilbage paa Stolen som en søsyg. Han var altfor mat til at forsvare sig — kunde knap blive fornærmet.

Foss-Larsen fortsatte ufortrødent:

— Du er et slaaende Bevis paa hele denne Yngel af flad-pandede, skvatryggede Modestativer, som valser rundt i København og tror de er Guder, saa saare de formaar at lamme en Butiksjomfru. Jeg kender jer ud og ind — og jeg har klædt jer af for længe siden. Jeg har jo den Ære at nyde jeres Søgning. Tro endelig ikke, at det er et fedt Embede, men jeg gør det for min private Fornøjelse, fordi det interesserer mig, at se hvor langt I kan drive det I kommer til mig, naar I er kommen galt afsted med jeres Mama's Stuepige, for at jeg skal underhandle med Skroget om en Skadeserstatning — endelig ikke for stor — bare nok til at stoppe Munden paa hende. . . . I kommer til mig, naar I lykkelig og vel er bleven forlovet med et eller andet indsnøret Væsen fra de højere Pigeskoler, for — med et forstaaende

Blink i Øjnene — at bede om et lille Laan — en Art Forskud paa den Medgift Svigerfar har lovet — og et eller to Aar efter kommer I igen for at separeres eller skilles, saa at I franke og frie kan fortsætte Dumhederne Jeg har jer fra Vuggen til Graven. Lige fra I udsender det første Trompetstød, til I ligger med Næsen i Vejret af Forstoppeelse . . . Ak, min Gud, hvor jeg kender jer . . . ! Men du er General for hele Kompagniet . . . !

Foss-Larsen rejste sig:

— Skal jeg give dig et Raad? Du skal øjeblikkelig telegrafere til London og rekvirere din forhenværende Kone tilbage. Og naar hun kommer, skal I flytte sammen igen — for Eksempel i din yndefulde Lejlighed paa Ørstedesvej. I skal begynde forfra — og din Kone, som nu igen er din Kone, skal føde dit Barn og du skal arbejde for dem begge to.

Ole blev mere og mere forvirret. Han vidste hverken ud eller ind — om Foss-Larsen gjorde Grin med ham eller mente det alvorligt :

— Jamen, hvis Barnet nu ikke er mit? kom det klagende.

— Har det noget at sige? Du og din Frue har efterhaanden rodet saa dygtig rundt i jeres Intimiteter, at al Fornuft er bleven til Galskab. Nu kan det være ligegyldigt, hvad der er det ene eller det andet . . . Lev videre — uden at tænke . . . Sandsynligvis er Barnet dit. Hvorfor skulde du ikke være lige saa uheldig som saa mange andre! Ganske vist er det en lidt mærkelig Maa-

*

de at blive Far paa — men hvad — vi lever jo i en oplyst Tid, hvor en Smule erotisk Uordentlighed ikke spiller nogen Rolle.

Foss-Larsen holdt inde et Øjeblik. Da han begyndte igen, var Stemmen blevet en Kende mere alvorlig:

— Din Kone skriver i Slutningen af sit Brev — maaske lidt sentimentalt — at det lille Barn, hun skal føde, er uskyldigt i alle de Dumheder, du og hun har begaaet. Hun har Ret. To Mennesker kan svine hinanden til lige saa galt de vil — de kan gaa stik imod Lov og Ret — det gør ikke noget — det gaar kun ud over dem selv. *Alvoren begynder først, naar der gaar Børn i Erotiken.* Den Vending Sagen har taget, ser maaske nok saa farceagtig ud — men lægger man rigtig Mærke — og tænker man nøje efter, saa er det Tragedie, du . . . Og skal der gøres noget — skal der forsøges at bringes en Smule Orden i hele dette Virvar, saa . . . saa gøres det ikke for din Skyld eller for din Kones — men for Barnets. . .

Ole saa bønligt op paa Foss-Larsen: — Vil du da hjælpe — ja, det er derfor jeg er kommen herop.

— Jeg kan tænke det!

— Du er den eneste, der kan hjælpe.

— Det siger du hver Gang, du beder . . . Har du ikke tænkt paa — trods alt — at henvende dig til din forhenværende Svigerfar?

Ole bøjede Hovedet:

— Jeg har været der . . .

— Hvad sagde han . . . ?

— Han smed mig ud.

— En kærlig Far . . .

— En Slyngel . . . Jeg er overbevist om, at han godt kunde lade Bodil sulte ihjel derovre — uden saa meget som røre en Finger for at hjælpe.

— Døm ikke andre, min kære! Det lugter for meget . . . Men din Far, Pastoren Det kunde jo tænkes, at han blødgjordes af din Hustrus pludselige Overgang til Faderen, Sønnen og den hellige Aand. Tag ud til ham. Sig bare, at du ved, det er dit Barn — 'du vil have hende tilbage — I skal leve — og naar Barnet fødes, skal det have Mælk o. s. v.

— Jeg gaar ikke til Far, afbrød Ole: — Saa maa det gaa med Bodil og mig som det kan.

— Du vil altsaa have hende tilbage?

— Ja.

— Det er ikke en løs Stemning hos dig, foraarsaget af hendes Brev . . . ?

— Nej.

— Du elsker hende maaske igen?

Ole tav et Øjeblik:

— Maaske, kom det saa lidt stakaandet.

— Blussede dine Følelser op, da du hørte, at hun havde opgivet dig og var løbet bort med en anden?

— Ja, for da saa' jeg, at andre Mænd kunde elske hende . . . og det havde jeg aldrig tænkt mig . . . den Tanke havde været mig saa fjern . . .

— Og kunde du tænke dig at tage dig sammen, og blive Menneske . . . og arbejde . . . ?

— Ja.

Foss-Larsen rystede sørgmodigt paa Hovedet:

— Hvis man troede paa alle dine Løfter, kunde du faa En langt . . . Jeg tror ikke en Gang paa din »Anden-Potens-Kærlighed«. Jeg er saa overbevist om, at naar I har levet nogen Tid sammen, vil det gaa akkurat som sidst.

— Du maa hjælpe! sagde Ole og knyttede Hænderne i Skødet.

— Jeg skal hjælpe! nikkede Foss-Larsen. — Ikke for din Skyld eller for din Kones eller Svigerfar's eller Far's . . . kun for min egen. Det vil nemlig mere mig at vise jer, hvad der er den rette Forstaaelse af Ægteskabet. Navnlig *du* har jo talt saa meget om den rette Forstaaelse. Du har smækket om dig med disse tre Ord til hver en Tid. Nu vil jeg bevise, at din Forstaaelse tillige med din Svigerfar's og Far's er ligesaa forkert, som den er forskellig. Der er kun ét at stille op med jer to: Der findes særlige Sindssygepatienter, som kun maa behandles paa en bestemt Maade. Du og din Kone er saadan et Par Patienter . . .

Tonen blev pludselig forretningsmæssig:

— Hvis du vil underskrive en Erklæring paa, at du inden et Aar har fuldført dine Studier og taget din Eksamen, skal jeg sørge for at faa din Kone tilbage og yderligere skaffe jer de Midler, som er nødvendige for jer i det Aar . . . Ja, ja . . . du behøver ikke at være taknemmelig eller rørt. Det er ingen Ædelmodighed. Det er Forretning. Vi sætter blot det Barn, din Kone skal

føde, paa Aktier. Foreløbig indbetaler jeg hele Aktiekapitalen — og Foretagendet ophører den Dag, din Kone føder sit Barn og din Svigerfar og Far indløser Aktierne.

Ole stirrede forbavset — næsten rædselslagen paa Foss-Larsen.

— Du forstaar mig vist ikke, fortsatte Foss-Larsen smilende: — Jeg skal forsøge at forklare mig tydeligere. . . . Jeg sender i Eftermiddag et Telegram til London og vi har saa din Frue — lad mig se . . . Tirsdag eller Onsdag. *Jeg* henter hende paa Banegaarden. Det er ikke værd, at du er til Stede — allerhelst bør du ikke se hende den Dag hun er ankommen. Hun er sikkert nervøs og opreven af at gense København osv. osv. Hun skal holde sig i Ro, saa hun forberedt og styrket kan møde dig . . . Derfor mener jeg, at det er bedst, at hun fra Banegaarden tager direkte hjem til mig. Min Kone vil sikkert med Glæde huse hende for en Nat.

Næste Dag kan du komme herop paa mit Kontor og se hende og tale med hende. Ikke for længe — alt for megen Snak er kun af det Onde. Jeg giver dig en halv Time — og saa skal du gaa. Du vil da ikke se din Kone, før hun har født dit Barn.

— Er du gal! fo'r det ud af Ole.

— Aldeles ikke. Og vil du ikke, selv i det allermindste, gøre som jeg siger, maa du gaa til en anden og faa bedre Hjælp.

— Ja men, det er jo sindssvagt . . . Ikke se hende . . .!

— Sindssvagt! Den Syge tror altid, at det er ham, der

er rask og de andre, der er syge . . . En sikker Diagnose! Som sagt, du faar hende ikke at se før hun er Mor . . . Naar hun er kommen sig lidt ovenpaa Rejsen, indlogerer vi hende i et Rekreationshjem eller Fødselshjem paa Landet. Den Dag Barnet er født, gaar jeg til Hoteldirektør Holwersen, min Fuldmægtig tager en Bil til Hjarle Præstegaard og de to Fædre mødes ved en syg Datters og Svigerdatters Seng . . . D'Herrer blødgøres og faar Taarer i Øjnene. Du kaldes ind . . . Bomben springer . . . Enden bliver god . . . Tæppet falder og Folk klapper.

Ole sprang pludselig op og slog Næven i Bordet:

— Nu kan det være nok! Gøre Nar ad mig . . .

— Jeg gør absolut ikke Nar ad dig, afbrød Foss-Larsen: — Det er mit ramme Alvor . . .

Ole faldt mat ned i Stolen igen:

— Gør som du vil . . . *Jeg* kan ikke mere . . .

— Det glæder mig, at du er fornuftig . . . Lad os saa tage fat paa Erklæringen . . .

Og saa tog Foss-Larsen et stort Ark Papir op af sin Skuffe og begyndte at skrive . . . og skrev længe . . . og Ole satte sit Navn under (han havde gerne forskrevet sig til Fanden i det Øjeblik) . . . og saa kunde han gaa hjem.

Næste Dag kom Foss-Larsen op til Ole i Lejligheden paa Ørstedesvej, fulgt af en Kioskdreng, som bar paa en stor Pakke i Bærerem paa Ryggen.

— Dette er Aktieselskabets første Udgift, sagde Foss-Larsen idet han pakkede en Stabel Bøger ud: — Fra nu af læser du hver Dag — for Eksempel fra elleve til tre

— med en Times Frokostpause. Enten jeg eller min Fuldmægtig vil daglig kontrollere dig for at undgaa Luskeri. Hver Eftermiddag, inden mit Kontor lukker, kan du ved Kassen hente fire Kroner, som maa være tilstrækkeligt for dig til Dagens Smaaudgifter — yderligere kan du fra i Morgen spise i et Pensionat paa Gl. Kongevej (Frokost Klokken tolv og Middag Klokken syv) Du ser altsaa, at du nu er sat under Opsyn. Det er maaske ikke videre behageligt — i Begyndelsen — men efterhaanden bliver det, som alt andet — en Vane. Du overholder punktligt og bestemt alt, hvad jeg foreholder dig, lader være at drikke dig fuld, gøre Gæld eller have Omgang med Pigebørn — men kun tænke paa dine Studier.

Da Foss-Larsen var gaaet satte Ole sig, med et dybt Suk til sit Skrivebord. Længe sad han og tænkte og hans Tanker var ikke lyse — saa sukkede han igen — og slog op i Nationaløkonomi I. Del.

Det var med Hjertet i Halsen, at Ole nogle Dage efter vandrede op paa Foss-Larsens Kontor. Han vidste, at Bodil var kommen om Aftenen. Han havde staaet udenfor Centralbanegaarden for at se et Glimt af hende, men blandt de mange Rejsende, der steg op i de ventende Vogne og Automobiler, var hverken Bodil eller Foss-Larsen. Saa i Morges havde han faaet et Brevkort, at han kunde komme. Bodil var hos Foss-Larsen.

Ole gik langsomt og trak med Vilje Tiden ud. Han havde ikke meget Mod paa Mødet. Hvorledes saa hun ud nu? Mon hun havde forandret sig meget? Hvad skulde han sige til hende — og hvad skulde han gøre? Og hvorledes vilde hun tage imod ham?

Ak, hvor følte han sig svag — hvor var han forstumlet! De sidste Dage havde forandret ham saa meget, at han knap kunde tro, at det var hans eget Jeg. Foss-Larsen havde skaltet og valt med ham, kommanderet, formannet, truet og Gud ved hvad. Og mekanisk havde Ole adlydt. Han havde siddet og læst uden at forstaa et Ord. Han var to Gange om Dagen gaaet hen i det kedelige Pensionat, havde siddet blandt kedelige Mennesker og spist kedelig Mad — og han var gaaet hjem igen, havde læst videre — og var saa gaaet i Seng og havde ikke kunnet sove . . .

Opgivet sig selv, havde han nu — han følte sig færdig. Rygraden var taget ud af ham. Han havde ingen Vilje mere — kunde ikke trodse.

Selv naar Foss-Larsens modbydelige Fuldmægtig kom op til ham og smilte underfundigt, kunde han ikke engang smide Karlen ud.

Han maatte finde sig i alt — *alt*.

... Ole næsten krøb op af den snævre Trappe, som førte op til Foss-Larsens Kontorer. Han traadte ind og hilste med et stumt Nik paa Fuldmægtigen og Skrivemaskinedamen.

— Overretssagføreren er optaget i Øjeblikket, sagde Fuldmægtigen og saa knap op fra Bøgerne.

Ole satte sig i Sofaen. Han følte en kvælende Angst, som sad han i en Tandlæges Venteværelse . . .

I Værelset bag ved ham var der nogen, der talte . . . Var det ikke Bodils Stemme? . . . Jo, jo — det maatte være hende, der talte . . . Nu kunde han høre Foss-Larsens lidt hæse Stemme. Han talte højt — ligesom skændte han . . .

Ole følte Sveden springe frem paa Panden og han dirrede over hele Kroppen . . .

Nu hørte han Kvindestemmen igen . . . det var ligesom . . . det var ligesom der var Graad i den Stemme . . .

Han vilde rejse sig. — Han vilde sprænge Døren — vilde han.

Han vilde løbe ind — han vilde . . .

Men han blev siddende. Det var, som var han klemmt fast — surret fast . . .

Aah, Gudskelov — nu aabnedes Døren. Det var Foss-Larsen, der traadte ud:

— Naa, er du allerede der?, sagde han med et halvt Blik paa Ole: — Jeg skal straks være til din Tjeneste!

Han henvendte et Par Ord til Fuldmægtigen — saa slog han ud med Haanden — mod Døren:

— Værsgod!

Ole traadte ind. — Der var ingen i Kontoret.

Foss-Larsen satte sig foran sit Skrivebord:

— Ja, sagde han, idet han svingede med en Lineal:

— Det gør mig ondt — men jeg kan ikke holde mit Løfte. Du kan ikke komme til at tale med hende.

— Jamen . . .

— Kan ikke! Hun er altfor nervøs. Jeg er bange for, at hvis hun saa dig, vilde hendes Tilstand forværres . . . Husk paa, i disse Omstændigheder . . .

Ole forsøgte en sidste Viljeanspændelse:

— Jamen, jeg *vil* . . .

Foss-Larsen rejste sig — og saa bestemt paa Ole:

— *Du vil* Ingenting! Det bliver som det er . . . Hun har ogsaa maattet indrømme, at det var bedst I ikke saas før det hele er overstaaet.

— Overstaaet . . .?

— Ja, Barnets Fødsel.

Ole traadte to Skridt hen mod Foss-Larsen. Han var ligbleg:

— Vil du forbyde mig at se min egen Kone?

— Hun er ikke din Kone mere! Du har i Øjeblikket absolut ingen Ret til hende . . .! Hvis du vil tage hende

til Naade igen, maa du fri til hende endnu en Gang. Men det kan ikke ske her — og ikke nu.

Da kom der pludselig noget tryglende over Oles Ansigt:

— Lad mig bare se hende . . . Jeg skal ikke sige noget til hende . . . Forstaar du da ikke hvilken fortvivlet Situation jeg er i? . . . Jeg har jo indrømmet, at det er min Skyld det hele . . . Det er mig, som har været grusom — det er mig, som . . .

— Sig hende alt det — *senere*.

Foss-Larsen lagde sin Haand paa Oles Skulder:

— Alt kan blive godt endnu, hvis du viser, at du er en Mand. Foreløbig gaar det hele glat — over Forventning endda. I Formiddags ringede din forhenværende Svigerfar til mig. Han maa paa en eller anden Maade have faaet at vide, at Datteren var ankommen . . . Han var allerede godt mør . . . Men jeg stod ved mit og lod mig ikke rokke . . . Og nu skal du gaa hjem og saa skal du sige til dig selv: »Det staar altsammen i min Haand«. . . . Au revoir!

Ole blev staaende et Øjeblik endnu — saa vendte han kort omkring og uden at hilse gik han ud i Yderkontoret.

Ved Kassen hævede han Dagens fire Kroner . . .

Og saa gik han.

